

ARA ÉS DEMÀ CONSTRUÏM L'ALTERNATIVA

L'Assemblea Oberta d'ICV i EUiA del passat 1 de febrer va ser un espai de participació i acció per contribuir a connectar les lluites socials i construir l'alternativa. Pàg. 8 i 9

© NÚRIA CASAL

Eleccions europees

El candidat d'ICV ens parla del que ens hi juguem en aquestes eleccions, i Raül Romeva ens introdueix l'alternativa econòmica de Varoufakis, Holland i Galbraith. / Pàg. 6 i 7

Salut

La salut pública està sent atacada. Coneixem, de la mà d'investigadors i professionals, els efectes de les retallades i de la privatització. / Pàg. 2 i 3

Seguretat ciutadana

El PP vol impedir la protesta, retallar drets civils i castigar els sectors més febles de la societat. Dones, persones migrades, manifestants... ningú no se n'escapa. / Pàg. 12 i 13

La sanitat a Catalunya en temps de retallades: preguntes que necessiten respostes

Totes les persones tenim dret a la salut, o millor dit encara, a assolir el màxim nivell de salut possible encara que patim alguna malaltia o discapacitat.

EQUIP DE RECERCA DEL PROJECTE "PRIVATITZANT LA SANITAT. IMPACTE EN LA SALUT DE LA PRIVATITZACIÓ DE LA SANITAT A CATALUNYA"

Cal recordar que, com deia Jordi Gol, la salut és "una manera de viure, autònoma, solidària i joiosa". El coneixement actual mostra, a les clares, que tenir un bon estat de salut pública o de salut col·lectiva no és només una qüestió personal, ni tampoc quelcom degut a l'atzar o a l'herència genètica dels nostres pares. Des de l'àmbit científic, l'evidència disponible fa palesa l'existència i importància decisiva dels anomenats "determinants socials de la salut". Tant és així, que s'han desenvolupat models conceptuals senzills, com el que es mostra a la Figura 1, on queda palès el coneixement científic, alhora que també es reflecteix el sentit comú de la gran majoria de persones, és a dir: la importància que té per a la nostra salut el poder tenir accés a un habitatge o a un treball dignes, a una educació o serveis de salut gratuïts i de qualitat, o a la influència que tenen els contextos polític, històric i econòmic que influeixen en la presa de decisions per tal de garantir la disponibilitat i accessibilitat a aquests accessos i recursos per a totes les persones.

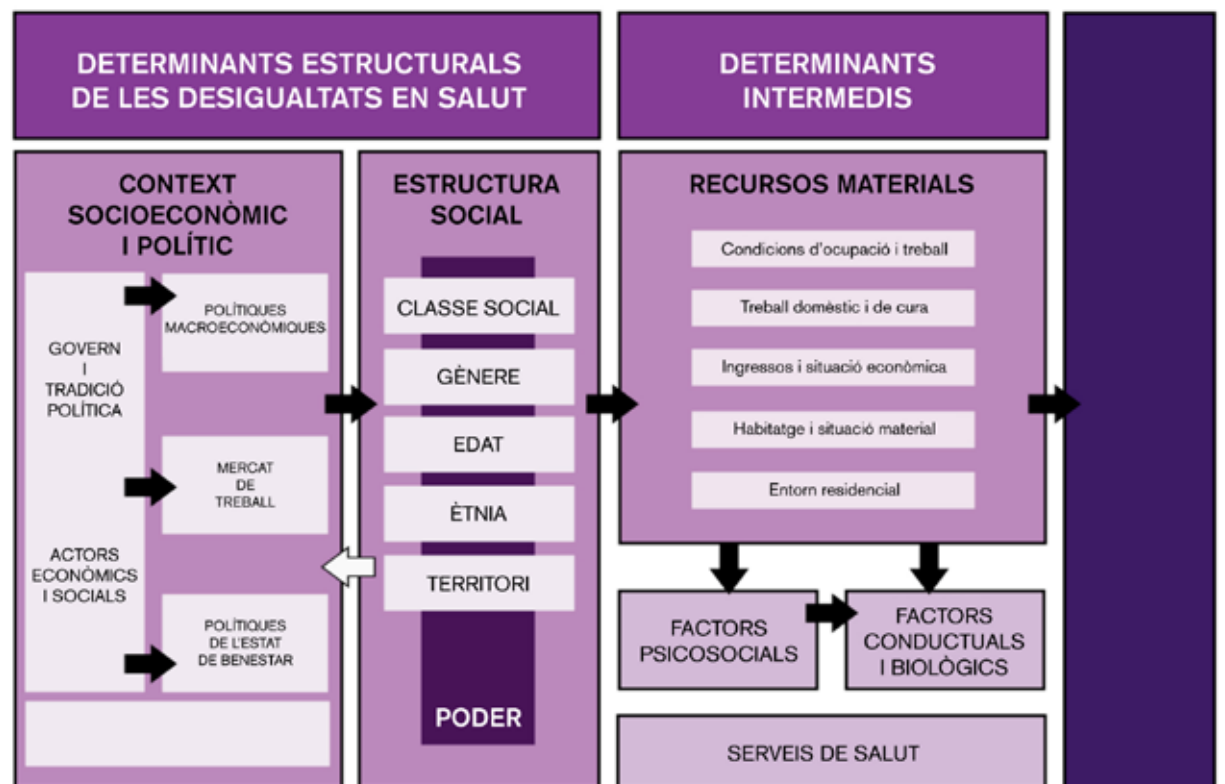

FIGURA 1. MARC CONCEPTUAL DELS DETERMINANTS SOCIALS DE LES DESIGUALTATS EN SALUT.

Font: Comissió per Reduir les Desigualtats Socials en Salut a Espanya, 2010.

L'evidència científica disponible és contundent: els sistemes de salut privats no són universals ni accessibles per a tothom, produeixen pitjors resultats en salut i són menys equitatius i menys eficients.

A Catalunya, arrel de la "crisi econòmica", i atenent a unes suposades necessitats "d'austeritat", el Govern ha anat progressivament posant en marxa un seguit de retallades i mesures que afebleixen cada cop més el sistema públic de salut, ja sigui mitjançant restriccions d'accés, reduint-ne les prestacions, posant en pràctica repagaments de serveis ja pagats amb impostos, o amb el tancament de centres i serveis, entre d'altres mesures, que fomenten, dins i fora del propi sistema, l'assegurament, la gestió i la provisió privades d'una sanitat "amb ànim de lucre". S'han pres i es continuen prenent mesures que potencien un model

sanitari que en lloc de cuidar i pal·liar els efectes de la crisi econòmica sobre la salut, opta per agreujar-los encara més, proposant accions que limiten l'accés i qualitat dels serveis a les persones en situacions més desfavorides, o que afebleixen o fan més difícil el funcionament i el treball dels professionals del sector de la sanitat i dels serveis socials.

L'evidència científica disponible és, però, contundent: els sistemes de salut privats i mercantilistes no són universals ni accessibles per a tothom, produeixen pitjors resultats en salut i són menys equitatius i menys eficients en l'aprofitament dels seus recursos. D'altra banda, cal remarcar com els sistemes d'informació i les publicacions oficials no produeixen (ni són suficientment accessibles) les dades ni el coneixement adient que permeti analitzar de forma global i completa els profunds impactes i efectes que s'estan produint.

Molts són els interrogants que plantegen les mesures que s'estan prenent sobre el nostre sistema de salut, sobre els arguments que hi ha al darrere de la necessitat "d'eficiència" i d'aplicar "austeritat", així

com de l'impacte social i de salut que poden arribar a tenir aquestes mesures a curt, mitjà o a llarg termini. La societat ha de donar una resposta clara i contundent davant el seguit de mesures adreçades a desmantellar i afeblir el sistema de salut. La ciutadania ha de conèixer, reunir la informació i l'evidència necessàries per poder identificar els impactes i les amenaces sobre l'equitat i la qualitat de l'atenció a la salut, així com per poder valorar les possibles alternatives que permetin defensar un sistema de salut universal, públic i accessible per a tothom, sense exclusions ni privilegis. El projecte "Privatitzant la Sanitat. Impacte en la salut de la privatització de la sanitat a Catalunya", que compta amb el suport d'iniciatives i accions molts diverses que es porten a terme des de la societat i, de forma destacada, des dels moviments socials que lluiten per una sanitat pública equitativa i de qualitat, vol contribuir a identificar les principals amenaces que s'estan produint (o podrien arribar a produir-se) en el nostre sistema de salut, i els efectes en l'equitat i la qualitat de vida de les persones del nostre país ■

ICV-EUiA no signarà el Pacte Nacional per la Salut

REDACCIÓ

El sistema sanitari públic està greument amenaçat i aquest govern n'és artífex. Malauradament, el Pacte no corregeix aquesta línia. El document no estableix cap compromís concret per garantir la suficiència i la sostenibilitat del sistema sanitari. No hi ha cap compromís per recuperar la despesa en salut i els llocs de treball perduts ni mesures fiscals concretes per

garantir la sostenibilitat del sistema sanitari. La responsabilitat del Govern no és la d'establir un mercat regulat amb finançament públic, sinó el d'assegurar l'exercici del dret a la salut.

A més, en el document "no queda garantit l'accés universal al sistema sanitari de totes les persones que resideixen a Catalunya, amb independència de la seva situació administrativa", va verbalitzar Josep Vendrell, que va dir que "no hi pot haver cap col·lectiu

amb exclusió sanitària", com és el cas de les persones migrades.

El document consolida un model sanitari que va en la línia de definir el CatSalut com una asseguradora que bàsicament compra serveis sanitaris a entitats proveïdores. Ben al contrari, el que caldria és constituir un Servei Nacional de Salut de Catalunya format per les entitats que siguin declarades mitjà propi de la Generalitat (ICS, empreses filials i les entitats denominades em-

preses públiques i consorcis), així com l'Agència de Salut Pública de Catalunya, amb personalitat jurídica pròpia.

El model d'ICV-EUiA és el d'un Sistema Nacional de Salut; és a dir, d'accés universal, de provisió pública, finançat mitjançant impostos progressius i de qualitat. Un model garant del dret a la salut de totes les persones que viuen a Catalunya, en igualtat de condicions. Un model en la línia contrària a la que mostra la proposta de Pacte que es planteja ■

Salut en construcció... Ho impulsem?!

Si té prou paciència, segueixi anant a la pública. Segueixi a la llista d'espera dels qui encara han de ser col·locats en llista d'espera. Si no s'ho pot permetre... haurà d'anar a la pública.

MIQUEL FARRÉS

Responsable de l'Àmbit de Salut d'ICV

Avui encara segueixen tanca-des plantes d'hospitalització, quiròfans, consultes... Redueixen i exprimeixen els professionals, allarguen les llistes d'espera, privatitzen serveis i centres sanitaris i retallen a la pública per comprar activitat a la privada. Queda clar que els governs de Mas i de Rajoy han aconseguit ser els principals clients i, a la vegada, la principal agència publicitària de mútues, asseguradores i proveïdors privats. És el *business friendly* del govern, és clar. Però això no és innocu: augmenta el patiment de les persones, els suïcidis, la mortalitat (Idescat)... com ja preveïen estudis de privatitzacions i retallades britànics.

Si té prou paciència, segueixi anant a la pública. Segueixi a la llista d'espera dels qui encara han de ser col·locats en llista d'espera. Si no s'ho pot permetre... haurà d'anar a la pública.

Aquest és el model dels serveis públics de PP i CiU, que prioritza per sobre de la salut dels ciutadans complir amb els límits del dèficit que ells mateixos han marcat. Incapaços de millorar la gestió pública, tenen per a la sanitat l'objectiu de reduir-la, desprestigi-la i fer-la més inaccessible, per tal de fomentar l'activitat privada, enriquir els seus amics, finançadors i *lobbies* farmacèutics i sanitaris i malvendre el patrimoni comú (tot en contra dels seus programes electorals).

Un sistema que no esclata per la professionalitat i dedicació dels seus treballadors i la paciència i resistència activa dels usuaris.

Justament enguany, CiU i ERC han aprovat els pressupostos de 2014 amb una retallada en polítiques de salut del 6,5% per persona (respecte el 2012), que tornen a nivells del 2004-2005. També han suprimit l'Agència de Salut Pública i seguiran sense pagar una de les dues pagues extra al treballadors, mentre es blinden els desproporcionats sous d'alguns alts càrrecs.

Aquestes retallades i aquest model tenen una gran repercussió social i política. Tots coneixem la importància de la salut, que ens travessa afectant la majoria d'eixos de les nostres vides, i el fort impacte individual i comunitari que té; però tal vegada cal remarcar que, sense l'esforç col·lectiu en polítiques de salut, les nostres vides i societats seguirien enclavades en s.XVIII, i que les polítiques de salut són imprescindibles per a una societat que cerqui la igualtat, la llibertat i la democràcia. Per això, aquestes han estat i són una prioritat històrica en les reivindicacions socials, feministes i ecologistes. Però sovint s'ha congelat el discurs transformador i la proposta d'alternatives, tot tendint massa a limitar la salut únicament a la sanitat, a la malaltia, al manteniment d'un *statu quo* i, com a molt, a l'hipertrofia d'un bon sistema sanitari. Una bona sanitat que, amb retallades, repagaments i privatitzacions a part, era i és molt millorable: ineficiències, subcontractació, opacitat, corruptes i corruptors, mà d'obra barata, llistes d'espera, hospitalocentrisme, etc.

Malgrat tot, des d'alguns partits i moviments socials treballem fent propostes concretes (de canvi i de millora), i no només denunciem els retrocessos. Però cal fer més passos urgentment! El primer pas: recuperar la irrenunciable universalitat (recentment, el Consell d'Europa s'ha posicionat contrari a l'RD 16/2012).

I seguir caminant! En el context actual de trencament del pacte social, de desmembrament de l'Estat del Benestar, de profunda crisi econòmica i

democràtica, Madrid ens ha donat una bona lliçó de lluita, d'empoderament ciutadà i d'esperança. I ens ha re-marcant el camí: unió i implicació dels treballadors (gairebé utòpic en la sanitat catalana), usuaris i usuàries i agents socials, consensos, pacifisme, desobediència, persistència, discurs i, fins i tot, alegria!

Un cop parada la privatització, volen anar més enllà! Tant aquí com allà, cal recuperar i cercar les millors propostes,

treballar de la mà amb els millors experts, professionals i usuaris, establir les aliances socials i polítiques necessàries. Creant sinergies en nous espais més amplis, oberts i generosos. Unir o coordinar lluites, creativitat i esforços per seguir mobilitzant-nos, però també per canviar de paradigma i iniciar un procés on definim com instaurarem la salut en totes les polítiques i el model sanitari que volem per a Catalunya ■

LA SALUT ESTÀ EN VENDA?
QUÈ AMAGA CIU I ERC AMB LA "REFORMULACIÓ" DE L'INSTITUT CATALÀ DE LA SALUT

Institut Català de la Salut
Actualment l'ICS presta servei al **75%** de la població.
8 hospitals de referència:
- Vall d'Hebron
- Bellvitge
entre d'altres.
288 Centres d'Atenció Primària

FRAGMENTANT L'ICS, CIU I ERC PRETENEN:
Facilitar la privatització
Que algú hi guanyi molts diners
I debilitar la qualitat del sistema públic de salut

PROPOSEM:

- Aturar el procés de reformulació de l'Institut Català de la Salut.
- CLÍNIC BARCELONA Hospital Universitari** Constituir l'Hospital Clínic de Barcelona com un ent public consorciat entre la Generalitat i la Universitat de Barcelona i impulsar l'aprovació dels seus estatuts i d'un codi ètic, abans de finals de 2013.
- CLÍNIC BARCELONA Hospital Universitari** Impulsar un pla de viabilitat econòmic i financer 2014-2020 per tal d'assegurar la continuïtat de l'Hospital Clínic, cercar l'equilibri pressupostari i patrimonial i planificar inversions.
- No realitzar cap ajust pressupostari més de la despesa en salut en el pressupost 2013.

	ICV	ERC	PP	PS	CS	UP
1. Aturar el procés de reformulació (privatització) de l'ICS	✓	✗	✗	✗	✗	✗
2. Constituir l'Hospital Clínic de Barcelona com un ent públic consorciat entre la Generalitat i la Universitat de Barcelona i impulsar l'aprovació dels seus estatuts i d'un codi ètic, abans de finals de 2013.	✓	✗	✗	✗	✗	✗
3. Impulsar un pla de viabilitat econòmic i financer 2014-2020, per tal d'assegurar la continuïtat del Clínic, cercar l'equilibri pressupostari i patrimonial i planificar inversions. I donar plena transparència a la seva gestió.	✓	✓	✓	✓	✓	✓
5. No realitzar cap ajust pressupostari més de la despesa en salut en el pressupost del 2013	✓	✗	✗	✗	✗	✗

... per a algú sembla que sí.

opinió

Una ofensiva contra les dones

DOLORS COMAS D'ARGEMIR
Catedràtica d'Antropologia
i presidenta de la Fundació
Nous Horitzons

Les polítiques del Partit Popular situen les forces del mercat com a prioritats social i econòmica, relegant les persones i fent créixer les desigualtats. I aquests qui diuen que no es pot tocar la Constitució, l'estan modificant en la pràctica des dels fets, des del canvi de model de la sanitat i de l'educació, la reforma laboral, el canvi del sistema de pensions, les privatitzacions, el fer negoci amb l'aigua o l'energia. Hi ha un veritable procés desconstituent, implacable, estudiat, i orientat a aconseguir una societat domesticada i subordinada a les forces del mercat. L'ofensiva contra les dones forma part d'aquest procés.

Hi ha una ofensiva que és explícita, directa i brutal, com és la llei de l'avortament. Aquesta llei no sols limita dràsticament els supòsits per interrompre un embaràs, cosa que és greu i comporta múltiples conseqüències negatives (especialment, el risc per a la salut en el retorn a la clandestinitat de l'avortament); a més, ens arrabassa a les dones la capacitat de decidir sobre el nostre propi cos, sobre les nostres vides. La interrupció d'un embaràs ja no és voluntària. Decideixen els polítics, els carques, els capellans, els metges, els treballadors socials: tots aquells qui, directament o indirectament, incideixen en el procés. I ho dic en masculí, amb independència del sexe de tots aquests agents, quan actuen des dels valors del patriarcat. Perquè són *ells* els qui decideixen, i en canvi, *elles*, les dones, ara sí, sexuades, no podem decidir. La dona és conside-

rada com a menor, que cal vigilar, que cal tutelar, que és voluble i vulnerable, subjecta a capricis i vel·leïtats i que cal assessorar pels experts que sí saben... Es nega a la dona la seva qualitat de subjecte històric, de persona i de ciutadana, en definitiva. Es vol una dona útil per a aquesta societat injusta i desigual que es construeix ara.

L'altra ofensiva és més subtil, menys directa, molt efectiva. El Partit Popular, i els seus comparses en aquesta contra-reforma neoliberal, com és Convergència i Unió, compten amb què les dones substitueixin els serveis públics destruïts fent-se càrrec del treball no pagat. Sí, de tot allò que es fa a les llars i que és bàsic per al manteniment i la reproducció de la vida humana, com és el treball de les mares, el de tenir cura de criatures i adults quan estan malalts, com és el treball de les cuidadores de

pares, mares o germans en situació de dependència, o com són les mateixes feines domèstiques. La part que havia assumit l'Estat es retorna avui a les famílies, és a dir, a les dones. Les retallades en prestacions socials, en la Llei de Dependència, en prestacions familiars, en serveis públics en definitiva, tornen a fer de la família la principal xarxa de protecció per a cobrir les necessitats del dia a dia i també les adversitats. La clivella de classe és aquí substancial, perquè les famílies que no compten amb recursos no poden recórrer al mercat per a fer front a aquestes qüestions, i les dones van literalment ofegades per fer-ho tot.

La Llei de l'avortament està essent fortament contestada. És un atac massa frontal perquè no sigui així. Però aquest nou empresonament de les dones en les obligacions familiars no està generant la indignació social que mereix. El silenci crida més que les paraules. Potser perquè és "cosa de dones"? Un cop més, el nostre treball com a cuidadores es dona per descomptat ■

El País del Mentrestant

MÀRIUS GARCIA I ANDRADE
Advocat

Donant voltes a com amb un concepte es podria explicar la situació que viu el país, no he trobat cap altre millor que el del títol de l'article.

Una part de la nostra societat ha fet una mena de parèntesi a l'espera d'una nova articulació jurídica per a Catalunya. Per una banda, sembla que alguns no consideren necessari aprovar uns pressupostos públics, o que el Parlament legisli. Per l'altra, hi ha debats –la majoria d'ells imposats per la dreta del PP– que no cal ni tan sols fer, perquè quan arribi la nova situació, diuen, a la nostra societat existirà un consens tan ampli que superarà les imposicions actuals del govern espanyol. M'estic referint, per exemple, a la reforma de la Llei de l'avortament que impulsa el ministre Gallardón. Alguns sectors socials veuen aquesta reforma com si no anés amb ells, perquè creuen que en breu

les Lleis del Congrés ja no seran d'aplicació a Catalunya i que aquí tothom convergeix en la mateixa idea, com si a Catalunya no existís la ultradreta.

Doncs bé, en el País del Mentrestant no només pot ser que ens hàgim de menjar una nova llei de l'avortament, sinó que ens han imposat ja una reforma laboral que ens fa més pobres i precaris, una reforma de les pensions... en definitiva, una retallada de drets que atempta contra el concepte d'Estat social i democràtic.

En el País del Mentrestant, el govern de la dreta espanyola està executant el seu pla d'imposició ideològica i en cada Llei que surt del Congrés o en cada Decret-Llei aprovat pel govern ens trobem amb una nova manifestació d'aquesta imposició. Mai, d'ençà dels primers anys de la democràcia, un govern central havia promogut tanta legislació.

Però en el País del Mentrestant mateix també passen coses. El Parlament no legisla, se'ns explica que el pressupost que per fi s'aprova és l'únic possible i que no hi ha alternativa, s'imposa un model econòmic basat en la "nova indústria" que és el turisme,

convertint la capital catalana en un pessebre per als rics visitants o intentant modificar Lleis *ad hoc* perquè determinats empresaris puguin utilitzar el nom de Barcelona per forrar-se a Tarragona.

Alguns imposen aquest "mentrestant" i a la vegada pretenen instal·lar la idea que ara no toca discutir sobre el país que volem. Doncs bé, estan negant ni més ni menys que el concepte mateix de política.

El debat d'avui gira només al voltant de dos eixos: el democràtic ("el govern espanyol no vol que es faci la consulta") i la independència –o l'opció que vulgueu– ("amb una nova fórmula jurídica, viurem millor").

Cal no oblidar que només amb els dos eixos anteriors estem a les portes que el mapa de partits polítics catalans salti pels aires. L'esquerra ecologista, en el País del Mentrestant, ha de ser ferma per trencar el parèntesi en què ens trobem i, sobretot, ha de ser capaç de generar una proposta política completa per al país del futur, que no només il·lusioni sinó que sigui capaç de generar esperances en un país que ha de ser necessàriament millor que el que tenim. Aquesta mateixa esquerra haurà de ser també garant perquè el procés en què ens trobem sigui radicalment democràtic, el fi no justifica alguns mitjans. En definitiva, ha d'imposar-se per dir que hi ha alternativa a casa nostra i a Europa ■

Donacions i bons

FEM-HO JUNTS I JUNTES!

No volem dependre (o no tant) del finançament públic i, sobretot, dels crèdits. Nosaltres som transparents amb els comptes. Aquí pots trobar el pressupost d'ICV-EUiA de les darreres eleccions al Parlament: <http://icveuia.cat/campanya.html>

ICV apostem per l'autofinançament, la transparència i la participació dels ciutadans i les ciutadanes en la política. La nostra organització és austera en la despesa, però necessitem fer front als costos econòmics que genera l'activitat política. I per aconseguir-ho necessitem l'ajuda de tothom qui comparteixi aquest projecte.

Fes donacions o subscriu bons d'ICV. Pots fer-ho al web <http://donacions.iniciativa.cat/> trucant a ICV nacional: 93 301 06 12; o envia un correu a finances@iniciativa.cat

Cartes dels lectors i de les lectores

Els textos que ens envieu seran publicats en el web de *Treball*, i una selecció dels mateixos en l'edició impresa. No podran tenir més de 250 paraules (aprox. 1.700 caràcters amb espais) i podran ser extractats a criteri de *Treball*. Caldrà fer-hi constar nom i cognom i població de residència. Quedaran exclosos aquells que no respectin la dignitat de les persones o representin una falta de respecte. Podeu fer-los arribar a treball@iniciativa.cat o bé a ICV, Passatge del Relotge 3, 08002 Barcelona.

El contingut d'aquestes cartes només representa l'opinió dels seus autors i autores, en cap cas la línia editorial de la revista ni la d'ICV. ■

Atur juvenil: una dada més?

JÚLIA BOADA DANÉS, militant de JEV

Segons dades d'Eurostat, el novembre de 2013 vam batre el rècord d'atur juvenil: 57,7%, la taxa més alta de tota la Unió Europea.

L'atur i la precarietat juvenil són elements "típics" d'aquesta etapa de la vida; és un problema estructural que fa dècades que s'arrossega, fruit de la manca de voluntat política per abordar-lo i apostar per unes polítiques de joventut transversals que vetllin per la creació d'ocupació juvenil de qualitat. Però les polítiques d'austeritat aplicades des de l'esclat de la crisi l'han agreujat i l'han fet més dramàtic. Avui, l'atur juvenil també és augment de la subocupació (joves que treballen menys hores de les que volen), és milers de persones joves fent feines sobrequalificades, és la impossibilitat d'emancipar-se residencialment, és risc d'exclusió social (hem arribat al màxim històric també d'atur juvenil de llarga durada), és que només 1 de cada 10 persones joves aturades de Catalunya reben prestació d'atur.

Aquesta tendència tardarà a revertir-se i tindrà conseqüències nefastes no només per a aquesta i futures generacions de joves, sinó també per a les generacions que ens precedeixen, que veuen com la precarietat traspasa la barrera de l'edat i s'instal·la en el mercat laboral global. Moltes són les persones joves que es veuen forçades a emigrar per manca d'oportunitats laborals i vitals dignes; patim una sagnia lenta però constant de joves més o menys formats (amb diners públics) que s'exilien, deixant de contribuir al desenvolupament de la seva comunitat i societat, en el teixit productiu del país.

L'atur juvenil no només és una xifra més per descriure el panorama en el que ens trobem. L'atur juvenil descriu la manca d'expectatives, ganes, esperança, present i futur amb la que vivim milers de joves. ■

L'autoritat moral per reivindicar el paper del PSUC

MIGUEL GUILLÉN, militant d'ICV Mataró

Està clar que a Catalunya vivim un moment històric. I amb els moments històrics, sovint ens esforcem per establir paral·lelismes amb etapes importants del passat. És inevitable. També s'ha posat de moda parlar del PSUC: que si el PSUC hauria dit això, que si el PSUC estaria per aquesta o altra opció... Que ho facin antics i veterans companys m'agrada, que m'expliquin la

història del Partit m'interessa, perquè crec que hem de reivindicar, ara i sempre, el llegat del PSUC, del que també els joves ens en sentim hereus. Però del que alguns ja comencem a estar farts és que determinades persones reivindicuin el paper del PSUC. Em sobta que gent que mai no ha militat en l'antifranquisme ni en l'esquerra vulgui apropiarse ara del llegat del Partit. M'indigna. Ara resulta que tothom va formar part de la resistència antifranquista, tothom va mostrar una actitud ferma davant la dictadura, tothom es va emmerdar (amb perdó)... Antics militants expliquen que no entenen com determinades persones que mai no van moure ni un dit ara vulguin reivindicar la lluita antifranquista (que el PSUC liderava) i llueixin un pedigrí combatiu que mai no va existir realment. Jo em pregunto: després de la propaganda (no dic que no sigui merescuda) del compromís i la lluita antifranquista de Jordi Pujol (amb documental a TV3 en hora punta, generosament difós i publicitat): per a quan podrem gaudir a la televisió pública catalana d'un documental sobre Miguel Núñez, Gregorio López Raimundo, Antoni Gutiérrez Díaz o Cipriano García, per citar només alguns noms? Si us plau, abans de reivindicar el paper del PSUC, pensin si tenen l'autoritat moral per fer-ho. Gràcies. ■

Sorpresa majúscula i estranyesa total

ROMAN CEANO, membre del grup de Cultura Federal i Dret a Decidir (Àmbit de Fet Nacional)

Vaig llegir amb estupefacció una carta de la nostra coordinadora d'Àmbit publicada en el número 204 de *Treball* en què desautoritza el federalisme i l'acusa de no haver alçat la veu contra la vergonyant sentència del TC que va matar l'Estatut del 2006. Tot i que no m'agrada gens la paraula "federalisme", és clar que dins d'ICV hi ha gent que no és independentista i que accepta ser titllada de "federalista", entenent com a "federalisme" el rebuig frontal a la sentència del TC, el ribotat guerrista i la resta d'agressions contra la profundització de l'autogovern de Catalunya, que en altres companys han generat el sentiment independentista. Si algú pot ser acusat de no haver fet res en favor de l'Estatut del 2006, són els partits que van demanar el vot en contra en el referèndum, que es van abstenir o que van anar a la Moncloa a acceptar la derrota, alguns dels quals ara enlairen "estelades".

Per contestar la pregunta de la companya Mira d'on estaven les veus federalistes llavors, diré que jo, per exemple, estava a la manifestació del 10 de juliol, amb una senyera a la mà. ■

Editorial

Oportunitat per a l'esquerra

Hi ha qui parla de la crisi com a oportunitat (normalment, des de la dreta), però això podria ser cert precisament per a l'esquerra alternativa. Les enquestes coincideixen en la seva tendència a l'alça, però lluny de situar-la com a majoritària. Al mateix temps, els moviments socials creixen i guanyen batalles, però el control del poder institucional el continua tenint la dreta.

Sens dubte, l'èxit mobilitzador dels darrers anys reflecteix un redescobert potencial ciutadà, i representa un estímul per sumar més compromisos. El vincle entre moviment social i partits d'esquerra es troba en el seu mateix origen fundacional. Els partits socialistes i comunistes sorgeixen com un instrument en mans de la mobilització obrera que prèviament s'havia forjat a les fàbriques, en les mutualitats, en els ateneus populars. Aquest vincle amb el nou activisme social i polític pot aportar moltíssim a la renovació dels partits: nous llenguatges, noves formes, una implicació institucional però també quotidiana en els seus problemes, un acompanyament en les seves lluites.

Per la seva part, els partits d'esquerra, especialment aquells amb tradició i estructura, tenen molt a aportar també. Un capital humà i organitzatiu, una llarga experiència en el combat polític, unes xarxes estretes amb altres actors claus, com sindicats i ONG.

De moment, l'escenari és de fragmentació. La gent vol canviar les coses, però no sap molt bé com. Tanmateix, és destacable que una majoria d'aquestes noves iniciatives neixin cridant a la confluència de la mateixa esquerra. Ara que la dreta es divideix, l'esquerra aposta per fi per unir-se.

Aquesta era la voluntat i el compromís que va expressar també ICV-EUiA en l'Assemblea Obrera "Ara és demà" del passat dia 1 de febrer, oberta a totes aquelles persones que volguessin contribuir a impulsar un espai de confluència política. I que sigui l'instrument a les institucions de les importants mobilitzacions socials que han sabut donar resposta a les polítiques d'austeritat. La iniciativa mostrava, a més, noves formes de fer les coses: sense documents previs, en petits grups on l'opinió de cadascú valia el mateix, els i les participants reflexionaven i debatien sobre una vella i tan actual pregunta: Què fer? Com guanyar la batalla de les idees i com contribuir a fer realitat aquest nou subjecte polític unitari i plural. Si es demana als partits que s'obrin, que siguin més horitzontals i participatius, sens dubte l'acte d'ICV-EUiA demostra que hi ha qui sí ha entès el missatge. No és el mateix ser un partit amb tradició que ser un partit tradicional. ■

Crèdits

ANY 23 - NÚM. 205 - FEBRER 2014

DIRECTOR: Sergi de Maya

CONSELL DE REDACCIÓ: Amèlia Bautista, Clara Bosch, Júlia Brosa, David Cester, Aritz Cirbián, Jesús Hernández, Gabi Losada, Arnau Martí, Rosa Mateu, Susi Montón, Roger Morales, Josep Puigdemolles, Marta Ribas, Xavier Riu, Delfina Rossi, Jaume Rovira i Gerard Sentís.

COL·LABOREN EN AQUEST NÚMERO:

Equip del projecte "Privatitzant la sanitat...", Miquel Farrés, Dolores Comas d'Argemir, Màrius Garcia Andrade, Ernest Urtasun, Raül Romeva, Montse Pineda Lorenzo, Isabel Martínez Luna, Pep Riera, Laia Ortiz, Cote Romero, Sílvia Aldavert, Joan J. Queralt, Gabriela Poblet, Ricard Riol, Manuel Pérez i Pere Camps

nous
horitzons
fundació

CORRECCIONS: Àngels Manent i Mercè Canals

MAQUETACIÓ: Enriqué Esteve DISENY: Eva Marín

FOTOS: Enriqué Esteve i Departament de Comunicació d'ICV

REDACCIÓ: Passatge del Relotge, 3 08002 Barcelona

TEL.: 93 301 06 12

CORREU ELECTRÒNIC: treball@iniciativa.cat

WEB: <http://www.iniciativa.cat>

IMPRESSIÓ: Rotimprès

DIPÒSIT LEGAL: B-36406-1991

EDITA: Fundació Nous Horitzons (NIF: G-60193331)

Treball no es responsabilitza necessàriament de les opinions que expressen els articles signats

Els continguts d'aquesta publicació, mentre no s'expressi el contrari, estan subjectes a una llicència Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 3.0 de Creative Commons. Se'n permet la reproducció, distribució i comunicació pública sempre que se'n citi l'autoria i la titularitat dels drets (autor o autora i revista *Treball*) i no se'n faci un ús comercial. Si transformeu aquesta obra per generar una nova obra derivada, heu de distribuir-la amb una llicència igual a la que regula l'obra original. La llicència completa es pot consultar a: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/legalcode.ca>

europa

Ha arribat l'hora de l'euroinsubordinació

Comencem a construir un front d'esquerres i ecologista que lideri una UE alternativa, plenament democràtica i compromesa amb els drets socials, amb el medi ambient, amb el món.

ERNEST URTASUN
Candidat d'ICV a les eleccions europees

El projecte europeu està en fase d'implosió. Els fonaments que el sustentaven estan sent violentament laminats per un capitalisme de rendistes sense escrúpols que ha decidit empitjorar una autèntica guerra de classes des de dalt, a fi d'acabar amb els vestigis de l'Estat Social i Democràtic de Dret.

Un procés impulsat, a més, amb el segrest de la sobirania popular per part d'una tecnocràcia que avui desfà el dret laboral a Europa i imposa un implacable desmuntatge dels mecanismes de solidaritat de l'Estat del Benestar, sense retre ja comptes a ningú. L'ofensiva ha arribat fins i tot a atacar les velles constitucions nascudes de la victòria de l'antifeixisme; un obstacle, en els temps que corren, a ulls de l'oligarquia continental.

La configuració d'una nova majoria en el Parlament Europeu ha de ser l'inici d'una primavera ciutadana que permeti traslladar l'oposició a la Troica, expressada en multitud de mobilitzacions i plataformes a les institucions europees.

El programa de la Troica per a Europa és avui la proletarització de la vida com a nova forma d'encaix del continent en el capitalisme global. El projecte europeu va renunciar fa anys a exportar el seu model de benestar per passar a ser un instrument

d'importació de la precarietat, un procés aguditzat per l'estafa que va esclatar el 2008 i una zona euro pessimament constituïda.

Davant d'aquesta situació, hem de començar reconeixent allò obvi: els instruments d'oposició a aquest procés no són avui a l'altura del moment, entre una socialdemocràcia que fa de comparsa de la dreta i una esquerra alternativa partida per les seves velles divisions, i unes expressions ciutadanes insubstituïbles però que encara han de trobar el seu camí per ser instruments de canvi.

Reconstruir l'esquerra europea i girar el projecte europeu, són avui la mateixa cosa.

Les properes eleccions europees seran un moment clau. La configuració d'una nova majoria en el Parlament Europeu ha de ser l'inici d'una primavera ciutadana que permeti traslladar l'oposició a la Troica, expressada en multitud de mobilitzacions i plataformes a les institucions europees. Aquesta majoria serà només possible si entre tots i totes som capaços de conformar un bloc unitari i fort en el Parlament que agrupi el conjunt de famílies polítiques de l'esquerra alternativa i verda, amb un triple objectiu: trencar la gran coalició avui existent entre populars i socialdemòcrates, recuperar el paper de la institució i del parlamentarisme en el procés legislatiu europeu, marginat avui en favor de la tecnocràcia, i impulsar un nou procés constituent que superi l'engendrament neoliberal i inservible que suposa el Tractat de Lisboa.

Aquest serà un pas essencial i necessari, però encara no suficient. Recuperar un Parlament Europeu de les persones necessitarà obligatòriament ser acompanyat d'aliances en el Consell. Assaltar el Consell Europeu és avui tan important per vèncer a Europa com articular noves majories en el Parlament. Per això, les esquerres n'han de veure en les eleccions del pròxim 25 de maig una primera etapa, que haurà de ser completada per una avui més que possible victòria de Syriza a Grècia, i també, en el cas d'Espanya, per una candidatura unitària de ruptura i constituent el 2015 ■

Ska Keller & José Bové
Leading candidates for European Elections 2014

Candidats del Partit Verd Europeu!

José Bové (Europe Ecologie, França) i Ska Keller (Bündnis 90/Die Grünen, Alemanya) han estat seleccionats per liderar els Verds europeus en la seva pròxima campanya europea. Els dos són els guanyadors de la històrica primària del Partit Verd Europeu (#GreenPrimary), la primera que ha estat organitzada de manera simultània a tota Europa, en un procés obert i online. José Bové i Ska Keller seran els mascarons de proa de la tercera campanya europea verda comuna, i difondran el missatge verd de canvi que la UE tant necessita.

22.656 persones van emetre el seu vot online

Ska Keller - 11.791 vots
José Bové - 11.726 vots
Rebecca Harms - 8.170 vots
Monica Frassoni - 5.851 vots

La #GreenPrimary va tancar el 28 de gener de 2014 a les 18h. Durant els últims dos mesos i mig, votants a cada Estat membre de la UE han participat en aquest projecte únic d'e-democràcia.

Els Verds europeus són l'única família política europea que ha optat per obrir el procés de selecció dels seus principals candidats a les eleccions europees. La Primària Green ha establert un nou estàndard democràtic. En empoderar els joves d'entre 16 i 18 anys, els hem donat una veu en el futur d'Europa.

Font: Partit Verd Europeu
<http://europeangreens.eu>

Ska Keller

“Serà la nostra tasca com a principals candidats aportar una dimensió europea a les campanyes verdes nacionals. En la nostra campanya, els Verds serem clars sobre quines són les nostres alternatives verdes per a Europa: una via justa i verda per sortir de la crisi, amb l'atur juvenil com a prioritat a l'agenda, protegint els drets dels refugiats i els immigrants, el comerç just i no el lliure comerç, uns objectius climàtics més ambiciosos, i més democràcia”.

José Bové

“En aquesta campanya defensaré una Europa que protegeix les dones i els homes de la globalització que està destruint llocs de treball i el medi ambient. M'he compromès a una Europa que comparteix els valors sovint amenaçats de la democràcia, la solidaritat i els drets humans. Hem de donar l'esquena a les crisis econòmiques, socials i ecològiques, promovent el “Green New Deal” amb un pressupost europeu adequat. Més que mai, Europa en 2014 representa per a mi un somni subversiu i pragmàtic per deixar el nacionalisme i l'egoisme enrere. Necessitem més Europa. Necessitem una Europa millor”.

Una petita descripció d'una modesta proposta per sortir de la crisi de l'euro

Europa viu una recessió econòmica innecessària. Tres economistes de la categoria de Varoufakis, Holland i Galbraith fan una "proposta modesta" per sortir-se'n, basada a acabar amb la devaluació social, en la inversió i a pal·liar la crisi social.

RAÜL ROMEVA
Eurodiputat d'ICV
i vicepresident dels Verds/ALE

La construcció de la UE està esbiaixada cap una ideologia neoliberal i l'euro no és un àrea monetària òptima. Les polítiques per fer front a la crisi de l'euro haurien estat diferents si les majories fossin altres a Europa. Això és el que expliquen els economistes Yanis Varoufakis, Stuart Holland i James K. Galbraith en la seva "Modesta proposta per resoldre la crisi de l'eurozona". Aquí us en fem una petita explicació sobre de què va aquesta proposta.

L'anàlisi: Europa s'està fragmentant degut a 4 crisis: (1) la bancària, a causa de la crisi global i el col·lapse financer als Estats Units; (2) la del deute sobirà, a conseqüència de la contracció del crèdit i la incapacitat del Banc Central Europeu-BCE de comprar directament deute públic als Estats; (3) la crisi d'inversió, per culpa del model de creixement insostenible, en el qual Alemanya va consolidar grans superàvits comercials des del 2000, deixant tota Europa amb un nivell d'inversió baix i una distribució desigual; (4) la crisi social, que està destruint l'Estat del Benestar.

Una proposta, per ser modesta, ha de ser realista i realitzable. Per això, considerem quatre límits: (1) el BCE no podrà monetitzar el deute públic; (2) el mecanisme Outright Monetary Transactions-OMT, pel qual el BCE podria arribar a comprar deute sense emetre diners, és simplement una amenaça als mercats financers i no pas una solució estable; (3) els països amb superàvit no acceptaran els Eurobons perdent la seva sobirania; (4) Europa no pot esperar fins a la creació d'una Unió Federal per sortir de la crisi.

Quatre crisis, quatre propostes. La proposta modesta no crea cap institució nova ni tampoc no viola cap Tractat Europeu. És, per tant, una proposta factible i possible d'aplicar, si les majories polítiques així ho volen.

Programa bancari cas-per-cas.

El Mecanisme Europeu d'Estabilitat-MEDE hauria de recapitalitzar directament els bancs, sense necessitat d'esperar que es finalitzi la Unió Bancària. Així es trencaria el cercle viciós entre deute públic dels Estats i el risc privat dels bancs. Els governs podrien fer ús del MEDE per rescatar un banc que ho necessiti. En aquell moment, el MEDE i el BCE crearien una nova junta directiva i farien la revisió i reforma dels actius del banc, sense que això comportés una retallada dels dipòsits.

Programa de Conversió del deute limitat.

El Tractat de Maastricht permet que el deute públic dels Estats sigui un 60% del seu PIB. El BCE podria oferir als Estats l'oportunitat de convertir el deute públic que estigui sota els límits de Maastricht en bons del BCE. D'aquesta manera, el BCE actuaria com a un intermediari entre els inversors i els Estats, facilitant el refinançament del deute i disminuint la prima de risc. Aquesta política no requereix d'unanimitat; un grup d'Estats poden fer-ho separatament.

La recuperació a partir de la inversió i programa de convergència.

Per sortir de la crisi, cal invertir. El Banc Europeu d'Inversions i el Fons Europeu d'Inversions podrien fer una emissió conjunta de bons que faciliti la inversió en projectes socials i sostenibles. L'objectiu és enfortir la integració econòmica, restablir la confiança del sector privat i garantir els drets socials a la UE. A la perifèria europea, la inversió ha d'anar orientada a crear nous sectors, fomentar la cohesió social, crear ocupació i guanyar competitivitat dins l'eurozona. La idea és acabar amb la divisió centre-perifèria dins la zona euro.

Un fons de solidaritat social immediat.

Aquest fons ha d'acabar amb la pobresa. Hauria d'estar finançat amb els excedents del tipus d'interès dels deutes dels països creditors i amb la taxa sobre transaccions financeres. El fons actuaria com a estabilitzador per reduir els desequilibris dels moviments de capital.

Conclusió: Europa viu una recessió econòmica innecessària. Si bé el BCE va aconseguir aplacar les turbulències del mercat financer, no s'ha eliminat el risc de desintegració de la UE. La proposta modesta es basa en els principis d'acabar amb la devaluació social, sortir de la crisi amb inversió i pal·liar la crisi social. Segons els economistes, fins i tot una política monetària expansiva als països del centre, tot i ser positiva, no tindria la magnitud suficient per garantir la sortida de la crisi. I, sobre tot, no podem esperar a construir una UE federal per sortir de la crisi. Cal actuar ja! ■

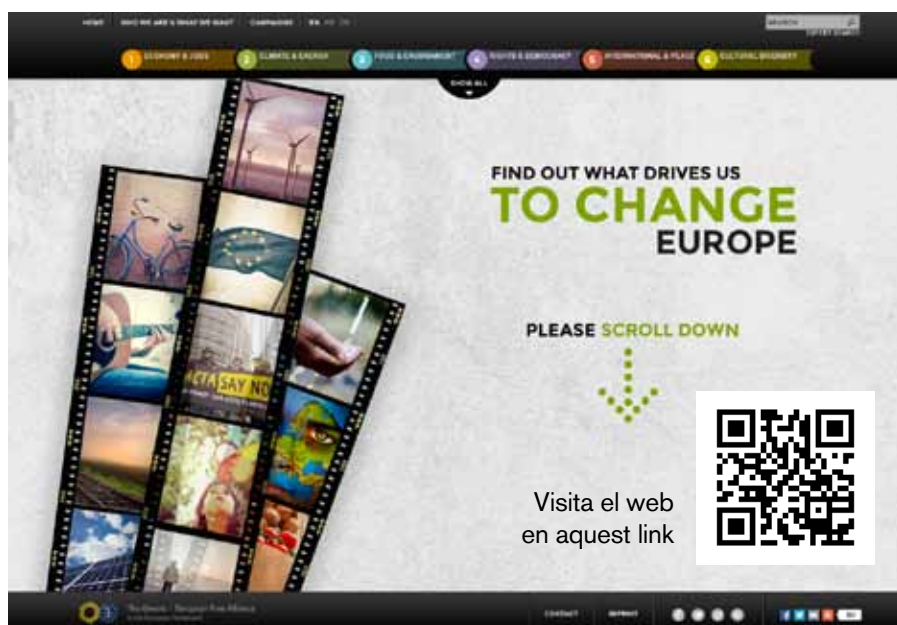
Aquí podeu descarregar-vos i llegir el text complet de:

"A modest proposal for resolving the eurozone crisis"

Els Verds marquen la diferència al Parlament Europeu. Per saber què han fet, entra a Greens2014.eu

Els Verds/ALE va publicar fa uns mesos el seu web de balanç, on expliquen com han marcat la diferència a Brussel·les. *Greens2014.eu* és un web que explica les votacions claus de la 7a legislatura del Parlament Europeu: en temes econòmics, en defensa dels drets de les dones, davant el pressupost de la UE, o la política de pesca i d'agricultura ■

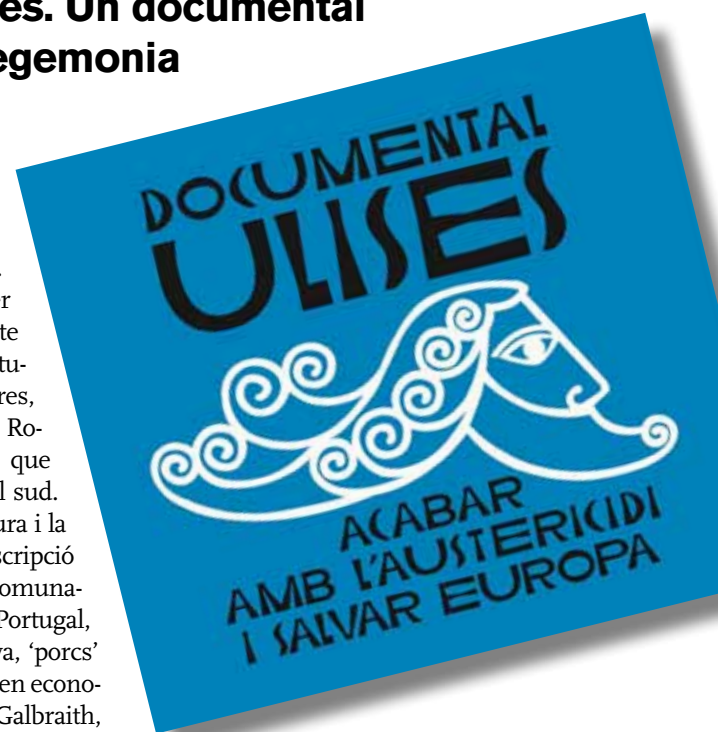

Visita el web en aquest link

El Projecte Ulisses. Un documental per construir l'hegemonia cultural

Els canvis i la construcció d'alternatives requereixen d'un exercici de construcció col·lectiva. Amb aquesta voluntat va néixer el Projecte Ulisses, un projecte iniciat per l'eurodiputat portuguès de Verds/ALE Rui Tavares, amb la col·laboració de Raül Romeva i altres eurodiputats, que busca redefinir Europa des del sud. Utilitza metafòricament la figura i la història d'Ulisses com una descripció dels països que avui són més comunament coneguts com 'PIIGS' (Portugal, Itàlia, Irlanda, Grècia i Espanya, 'porcs' en anglès). Al documental parlen economistes de renom com James Galbraith, Yanis Varoufakis i Stuart Holland, i moviments socials que canvien la nostra realitat, com la PAH, i la construcció de noves iniciatives econòmiques sostenibles i cooperatives socials. Ens cal una nova narrativa, i el Projecte Ulisses vol contribuir al seu desenvolupament i a la creació de la consciència política ■

En aquest link pots visitar el web del Projecte Ulisses

ARA ÉS DEMÀ

Visita el vídeo resum
de l'Ara és demà

Més de 1.700 persones van participar en l'Assemblea Oberta impulsada per ICV i EUiA per contribuir a combatre les polítiques neoliberals i afavorir la confluència de l'esquerra.

El passat 1 de febrer, a l'antiga fàbrica Fabra i Coats, es va aplegar gent d'ICV, d'EUiA i d'altres moviments i organitzacions. Gent que milita, que és activista. Gent d'esquerres, catalanista i gent ecologista. Gent que no es resigna i que coincidim en la necessitat d'impulsar una alternativa al model polític, social i econòmic existent i als governs de la dreta.

Sota el lema "Ara és demà", aquesta trobada representa el tret de sortida de la voluntat ja expressada en la darrera Assemblea Nacional d'ICV: que junts, juntes, podem canviar-ho tot. I va ser tot un èxit d'assistència, així com també pel contingut dels debats.

L'acte expressa igualment l'aposta per una manera diferent de fer les coses: sense documents previs, en petits grups, on l'opinió de cadascú valia el mateix. Un procés que comença des de baix per anar fent xarxa. A l'assemblea van participar persones d'altres partits i plataformes, també es van sentir les veus d'algunes de les lluites que es fan al carrer (treballadors en vaga d'Alstom, TV3 o Panrico), així com representants de moviments socials i veïnals, sindicats i altres organitzacions i plataformes polítiques.

L'objectiu, ara, és donar-hi continuïtat, seguir fent feina a nivell local i en les diferents mobilitzacions

per sumar, ser més i construir des de l'obertura i la unitat el que va començar aquell cap de setmana. La voluntat és seguir treballant amb els i les assistents a l'assemblea de dissabte, però també amb tots aquells i aquelles que hi estaven convidades.

En aquest sentit, l'Assemblea Oberta va acordar crear un grup entre els i les integrants per donar continuïtat a la trobada i extensió territorial. Així mateix, dels debats ha sorgit un document col·laboratiu online (pad.araesdema.cat), i també s'ha elaborat la infografia que resumeix aquestes conclusions. Podeu consultar-ho tot aquí: <http://www.araesdema.cat/>

No va ser un dissabte qualsevol

MONTSE PINEDA LORENZO
Participant de l'Ara és demà

L'entrada a la fàbrica Fabra i Coats és monumental, i et transporta a un temps en què les lluites també eren monumentals, jo en diria "èpiques". La previsió era que 1.400 persones estarien deambulant una estona per aquell espai. La meua impressió va ser: "Ostres, aquest *rojós!* Quina emoció li estan posant a aquesta història d'unir esforços...".

La previsió s'havia desbordat i hi havia una carpes que protegien de la pluja, però no del fred. En un primer moment, ens vam disgustar molt, perquè les condicions no eren les òptimes; però de cop i volta, la gent es va posar a construir una alternativa i es va oblidar del seus peus. Durant tot el matí, vaig participar en "Ara és demà" com a relatora; o sigui: vaig escoltar, escoltar i escoltar. Amb els peus glaçats, amb el cor calent.

Jo, com tothom, estic plena de prejudicis socials i polítics. Un d'aquests és un cert *desprestigi* de determinada gent, que qualifico de "massa adoctrinada en discursos

de partits". El dia 1, aquest prejudici es va trencar en mil trossets. Perquè vaig veure centenars de persones, des d'un posicionament autocrític, defensant idees i alternatives que podien suposar deixar enrere unes sigles. Va ser un exercici democràtic interessant, per a mi.

Allà no es parlava de "vots", sinó de transformar la societat des de tots els àmbits. Òbviament, es va parlar dels partits, dels que hi eren i dels que no ni eren, però no com a eix fonamental. Perquè a la gent de base ja no li serveixen determinades coses. I he de dir que el sentiment més comú és que tampoc no volien escoltar els de sempre dient el de sempre. I no em refereixo als líders dels partits, sinó a les "velles glòries" dels moviments socials clàssics.

El que va oferir aquell dissabte no és el treball que ens queda per fer, que està clar que és molt, sinó que el que no fem ara, serà el que haurem de tornar a reconquerir demà. I després de moltes hores, d'emocions i debats intensos, vaig tornar a agafar el metro cap a Sants. Una mica cansada, però amb la convicció que havia estat present en un viatge al futur, on la utopia és el camí recorregut.

Prenent prestades les idees d'Hannah Arendt, la política tracta del fet d'estar junts els diversos ■

Ara, ja, redefinició de

ISABEL MARTINEZ LUNA
Participant de l'Ara és demà

Ja fa força temps que una part important de la ciutadania reclama altres formes de fer política. Ciutadanes i ciutadans que utilitzen nous llenguatges i accions, que fan que els seus legítims missatges arrelin amb força en la societat, i que volen que aquests es tradueixin també, com a prioritat, en l'agenda política. Tot plegat, evidencia la necessitat d'una participació més constant a l'hora de definir polítiques. Cal que les organitzacions i els partits polítics prenguin consciència d'aquesta realitat i actuïn en conseqüència, per tal de guarir la crisi de repre-

"Interessant i necessari"

PEP RIERA
Participant de l'Ara és demà

Què li va semblar la iniciativa de l'acte "Ara és demà"? Creu que era necessari?

Interessant i necessari, i prova d'això és la gran participació activa ciutadana; per tant, és una experiència positiva. Aquests darrers anys hi ha hagut moltes iniciatives a nivell social, sobre tot a nivell independentista, per part dels qui plantejem que el model de país que volem l'hem de definir ara, no pas demà passat. Estic d'acord que, com amb el tema nacional i sobiranista, calen plataformes molt àmplies, políticament també, i molt transversals; però després, aquest país s'haurà de governar i per tant, començar a plantejar un front d'esquerres és del tot necessari, perquè hem de definir el país socialment, econòmicament, políticament... I aquí sí és evident que no tots els partits poden coincidir. La memòria històrica ens recorda que aquí, aquests escenaris ja s'havien dibuixat en altres èpoques, l'anomenat "Front Popular" a Espanya i el "Front d'esquerres" a Catalunyaen són un bon exemple.

© NÚRIA CASAL

Democràtica

sentació política que part de la ciutadania manifesta amb contundència i sistemàticament.

Dissabte vam viure una mostra que l'esquerra de partit està oberta a aquests canvis. Tot i així, cal molt més per acostar postures i aconseguir un front comú d'esquerres que recuperi drets i llibertats. És necessari transmetre realment que hi ha un canvi de mentalitat i que els partits creuen, fermament, que la ciutadania ja no responem només quan se'ns pregunta, sinó que constantment fem denúncia i propostes que cal tenir en compte.

I no només això, sinó que cal traduir aquest canvi a exigir i treballar per una participació real. Si aquesta no és la bandera que aglutina, serà difícil sumar totes les forces que no poden faltar. En definitiva, un exercici de responsabilitat i humilitat que ens ha de portar a una redefinició democràtica ■

sari"

I com valora el seu desenvolupament?

Amb una gentada tan gran no tenies gaire marge de maniobra, tal com es va fer i comptant amb les hores de temps, que tampoc no eren moltes. A cada grup, unes vint persones de 1.400 o 1.500; si fóssim més, no donaria temps a participar-hi, i així vàrem tenir l'oportunitat d'intervenir diverses vegades. D'històrics n'hi havia molts, un retrobament de molta gent que feia anys que no ens vèiem, i moltes abraçades.

Quins següents passos espera que es produeixin en el futur?

De la mateixa manera que, repeteixo, en el moviment social associatiu, penso que aquesta jornada és un començament molt interessat per avançar en la unitat política d'esquerres. Cal treballar-ho políticament, que continuï el moviment de les plataformes i assemblees, de Procés Constituent... veu per al poble. Gent que no està ubicada políticament hi participa molt en aquests moviments. Per tant, aquest treball unitari s'ha de anar reforçant. Els partits polítics d'esquerres poden elaborar un programa de mínims, han d'anar treballant el futur, independent o no; però les coses no poden continuar així ■

Alguns tuits de l'assemblea

#AraÉsDemà

@SantiDemajo

Posem en comú les lluites prioritàries: lluita contra les desigualtats, fiscalitat justa, educació, no pagar deute il·legítim...

@davidprietoc

Al grup 12, molt bones reflexions: serveis públics, defensa dels drets laborals, del territori.

@SalvadorMilaS

#AraÉsDemà les administracions locals el primer nivell per construir alternativa propera a la gent! Democràcia local participativa-solidària.

@pacomorales

Entre aplaudiments es fa referència al #TrenDeLaLibertad x la dignitat de les dones i contra la llei Gallardón.

@AnnaMCuello

Parlant amb el grup t'adones de les moltes lluites i accions q es fan arreu territori. Un orgull!! Ara a treballar plegats!

@albaBenedicto

I després del #1F? I si traslladem assemblees obertes als barris, ciutats i pobles?

@noemige78

Cal un front d'esquerres q inclogui a tots: partits polítics, sindicats, mareas, associacions veïnals... tots i totes, el 99%.

@SevillaAlex

Autocrítica, of course, i moltes propostes d'accions unitàries i de confluència pel bé comú.

@CesarSierraN

Il·lusionat perquè veig il·lusió. Atrèvim-nos a ser alternativa, desde la pluralitat però al servei de les classes populars.

@joanvallve

En fi... potser no "és demà" encara, però pot arribar a ser-ho si seguim així. Encara hi falteu molts i moltes, ens veiem a la propera.

Recull de cites

Lluís Rabell (FAVB)

Aquí hi ha molta gent, però encara falta més gent per conformar una alternativa. Nosaltres, que com a moviment veïnal encabim en el nostre sí diferents sensibilitats, sabem que és possible la confluència, que és possible lluitar plegats.

Josep Maria Álvarez (UGT)

Sabem que per aconseguir el retorn dels nostres drets en salut, en educació i les prestacions socials, necessitem ser molts i que es pugui elaborar la gran alternativa d'esquerres.

Joan Carles Gallego (CCOO)

Hem de plantejar mobilitzacions unitàries, plantejar perspectives possibles i creïbles, i hem d'estar organitzats. Si no hi ha organització, difícilment podrem avançar.

Pere Alameda (Nova Esquerra Catalana NEC)

Som molts, però en la propera trobada hi hem de ser tots, perquè segurament els nous projectes polítics, tenen part d'aquesta saba nova que necessitem per relegitimmar la política.

Hermínia Altarriba (Impuls pel Berguedà)

Des dels municipis hem de ser els garants i defensors dels serveis públics, que són el patrimoni dels qui no tenen patrimoni.

Toni Comín (Socialisme, Catalunya i Llibertat)

El gran repte que té Catalunya en aquest moment constituent és la unitat de les esquerres. Per canviar-ho tot necessitem el lideratge de la societat civil i la transformació de la realitat des de les institucions.

Ramon Franquesa (Front Cívic)

És possible crear una alternativa i una perspectiva per un model productiu inclusiu. No sé si ara serà demà; jo sé que aquest avui és insuportable i que hi ha molta gent que volem un altre demà.

Pablo Cotarello (Xarxa per la sobirania energètica)

No aconseguirem una economia alternativa i sobirana si no aconseguim una energia que estigui a prop de les persones, si no podem decidir d'on ve, qui la gestiona i a qui pertany.

Beatriu Guarro (SOS Racisme)

Hauríem d'actualitzar l'eslògan dels anys 30 de "és català qui viu i treballa a Catalunya" per "és català tothom qui viu i conviu a Catalunya".

Comitè d'empresa de TV3

Necessitem la força de tothom i la unitat sindical i, per descomptat, que es vegi la capacitat de mobilització.

Comitè d'empresa de PANRICO

Volen atemorir-nos i no ho permetrem, perquè no és només un atemptat contra Panrico: és un atemptat contra la lluita de la classe obrera.

Comitè d'empresa d'ALSTOM

No estem parlant de reduir costos a les empreses per a què siguin més competitives. La seva lluita és una altra: carregar-se el sindicalisme de classe i les relacions laborals que han existit fins ara.

Gerard Segú (alcalde de Santa Coloma de Cervelló)

Avui cal una alternativa total, que és una alternativa local. Hem d'estar al mateix nivell que totes les persones que lluiten cada dia. Els regidors, els alcaldes i els ajuntaments també hem de desobeir.

Joan Ignasi Elena (Avancem)

Necessitem una medicina imprescindible: la rebel·lia. La ciutadania espera de nosaltres que siguem capaços de lluitar per la llibertat, pels drets col·lectius i pel dret a decidir. Per això cal que siguem capaços de convertir la indignació i la rebel·lia en alternativa amb vocació de governar i de transformar.

Pobresa energètica: un drama que el Govern no vol veure

Imagina per un moment arribar un dia d'hivern a casa amb els teus fills i haver d'escollir entre posar la calefacció o poder sopar. Tu ho estàs imaginant; per a milers de persones, és una realitat.

LAIA ORTIZ
Diputada d'ICV al Congrés

Més del 18% de les llars no disposen d'una temperatura prou càlida en termes de salut i confort. I prop d'1,4 milions d'habitatges han patit un tall de llum per impagament durant l'any 2012, més del doble que abans de la crisi. L'Informe de Sostenibilitat a Espanya del 2012 estima que al nostre país la pobresa energètica provoca entre 2.300 i 9.300 morts prematures a l'hivern.

Aquest és un drama social creixent provocat fonamentalment per tres motius. En primer lloc, la crisi econòmica i la reducció de les rendes familiars. En segon lloc, l'augment continu dels preus dels serveis bàsics com l'electricitat, el gas o l'aigua. I en últim lloc, però clau, per la ineficiència energètica dels edificis, davant de la qual brillen per la seva absència les mesures.

A Espanya paguem l'electricitat més cara d'Europa, després de Malta i Xipre. Les dades de l'Eurostat demostren que en l'última dècada el cost de l'electricitat s'ha incrementat en un 104%, precisament des que el Sr. Rato es va inventar el famós dèficit tarifari, i també quan comencem a notar les conseqüències de la mal anomenada "liberalització" del sector de la llei del 1997. Amb aquesta norma, el Govern del PP de José María Aznar va limitar la intervenció estatal i va crear el pitjor dels models: un mercat de mentida que garanteix grans beneficis a 5 empreses i es perd un servei públic essencial.

L'actual regulació està creada per sostenir un mercat que no funciona i que és un negoci rodó per a les elèctriques espanyoles.

I després de governs socialistes i populars que han fet gran el monstre, el ministre Soria ens presenta una reforma elèctrica que insisteix en els mateixos errors. Més del mateix.

Allò fonamental és que l'actual regulació està creada per sostenir un mercat que no funciona i que és un negoci rodó per a les elèctriques espanyoles. Si mirem les dades dels beneficis, veiem que aquestes companyies de l'oligopoli dobren la mitjana de les seves homòlogues europees. El 2011, les espanyoles van tenir un benefici del 7,44%, i les europees, del 2,98%. Una diferència que es repeteix cada any.

Des d'ICV hem denunciat que el problema no són les renovables, sinó un caos regulatori i un sector controlat per cinc empreses que exerceixen una posició de domini, no només al mercat, sinó també en les voluntats dels governs de l'Estat durant els últims 15 anys.

Així mateix, la pobresa energètica no pot esperar a solucions estructurals. A això donava resposta la proposta d'ICV del Grup de l'Esquerra Plural per aturar la pobresa energètica. Proposem mesures concretes, com l'establiment d'un sistema públic de preu social per a totes les llars amb poder adquisitiu reduït a càrrec de les companyies, la implantació d'una treva hivernal per evitar els talls de llum a persones vulnerables o l'aplicació de l'IVA súper reduït.

Tanmateix, el mateix govern que, amb les seves mesures, encareix el preu de la llum, es nega, alhora, a debatre sobre elles. És només qüestió de voluntat política. Altres països ja ho han fet. Aquí, com en d'altres tantes coses, anem tard, i alguns creuen que allò invisible als seus ulls és inexistent ■

El nou model energètic com a palanca de canvi del model econòmic i social

COTE ROMERO
Coordinadora Plataforma
por un Nuevo Modelo
Energético

La recent reforma del sector elèctric que ha perpetrat el Govern, sota el patrocini de la patronal UNESA, és la constatació que al nou model energètic li ha arribat el moment.

No deixa de ser sorprenent que l'imperatiu ambiental a abordar, el canvi climàtic, no hagi estat prou raó per transitar amb urgència a un model energètic baix en carboni. Uns, els poderosos, engegats per la cobdícia, dificulten tota alternativa necessària per conduir-nos al necessari canvi; els altres, la majoria, semblen anestesiats pel virus de l'alienació, que permissivament manté l'*statu quo* del poder econòmic. Però, afortunadament, no està tot perdut. La felicitat lògica econòmica ens dona una poderosa oportunitat.

Com qualsevol persona informada coneix, l'electricitat procedent de tecnologies com la fotovoltaica o l'eòlica ja és clarament més barata que la que obtenim a partir del gas, del carbó o la nuclear. Es tracta d'una evolució tecnològica que ningú no podia preveure fa uns anys i que ha agafat desprevinguts els grans dinosaures del sector energètic. Res de nou sota el sol. Un cas més d'obsolescència tècnica, que sempre anticipa una dura etapa de resistència per part de les poderoses organitzacions del passat.

Només en aquest context és possible explicar la virulència i irracionalitat de la recent reforma elèctrica.

La bateria de normes que ve aprovant el Govern en els últims mesos té com a eix central atacar l'estalvi, l'eficiència i les renovables. Les renovables destorben, són una competència inacceptable per a aquells qui han dominat de forma indiscutida el subministrament d'un bé de primera necessitat com l'electricitat. No estan acostumats a la competència i no la permetran. I, sens dubte, els destorba

l'estalvi i l'eficiència. Lògic, el seu negoci consisteix a vendre kWh.

Res no canviarà i el planeta s'encaminarà irremissiblement cap al col·lapse ecològic, si no reduïm el poder de les grans corporacions econòmiques, en aquest i a tots els sectors.

Hem de transitar cap a noves formes d'organització econòmica, en les quals la ciutadania, tot actuant de forma conscient i responsable, recuperin el control efectiu sobre els recursos essencials per a la vida.

Campanya DeSOLbediència

La campanya *DeSOLbediència* té com a objectiu fomentar les energies renovables entre els ciutadania i plantar cara davant la intenció de tancar les portes a l'autoconsum i la producció d'energia neta. Si cal, desobeint.

Darrere d'aquest projecte es troben un conjunt d'organitzacions que creuen no només en què cal generar i utilitzar energia d'una altra manera. També que és urgent canviar la forma de fer economia: la manera de produir i usar tot tipus de béns i serveis. Empreses de l'economia social, que pensen que l'economia ha d'estar al servei de les persones i no a l'inrevés, i que del que es tracta és de satisfer èticament necessitats i no d'acumular diners.

Perquè creiem que no només cal una posició crítica. També cal fer passes endavant. Actua i *Desolbeeix*.

#DESOLBEDIÈNCIA
CREANT JUSTICIA SOCIAL I SOSTENIBILITAT

Un model en el qual les persones i les petites comunitats siguin titulars de les centrals netes i les xarxes de distribució (...) és una alternativa possible tècnicament i ja, gràcies al progrés de les renovables, una opció més barata.

Resulta que un model energètic basat en aquests dos pilars, estalvi/eficiència i renovables, constitueix la palanca de canvi essencial cap a un nou model energètic, però també cap a un nou model econòmic i social, autènticament sostenible. Perquè un model en el qual les persones i les petites comunitats siguin titulars de les centrals netes i les xarxes de distribució, i en el qual s'aposti decididament per reduir dràsticament el consum d'energia, és una alternativa possible tècnicament i ja, gràcies al progrés de les renovables, una opció més barata.

Podem replicar amb renovables el mateix model energètic centralitzat i controlat per uns quants. Per això és necessari aprofitar l'oportunitat que ens ofereix el fet que un consumidor domèstic pugui competir amb una gran corporació per marcar altres regles de joc. Unes regles impregnades pels valors de la ciutadania responsable que, lluny de la lògica econòmica del capitalisme, il·lumina noves formes de cooperació i solidaritat ■

Dia de la marmota: revàlida sobre l'avortament

SÍLVIA ALDAVERT
Coordinadora de l'Associació de Planificació Familiar de Catalunya i Balears i membre de la Campanya pel dret a l'avortament lliure i gratuït, de Ca la Dona.

El 20 de desembre d'aquest any que acabem de passar, 2013, veient i escoltant atònita la roda de premsa on el ministre de Justícia, el Sr. Gallardón, presentava l'avantprojecte de llei que obliga les dones a ser mares pel simple fet d'haver quedat embarassades, vaig caure-hi que realment estava vivint el DIA DE LA MARMOTA. Només cal repetir el títol de la nova *Ley Orgánica para la protección de la vida del concebido y de la mujer embarazada*. "Protección de la vida del concebido", abans que no la de la dona? Protecció de la vida i dels drets de la dona, ¿només com a ésser amb una única capacitat, basada en la reproducció de l'espècie, i per ser la millor i més barata incubadora que existeix?

Imatge de la campanya d'ICV i de Dones amb Iniciativa pel dret a decidir de les dones

La CONTRAREFORMA del Govern del PP, liderat per Mariano Rajoy, només permet avortar en 2 supòsits:

- 1 En cas de violació, amb la necessitat de presentar la denúncia policial i en el termini màxim de les 12 setmanes de gestació.
- 2 En cas de risc greu per a la salut física o psíquica de l'embarassada, fins a les 22 setmanes de gestació com a màxim.

I després d'haver passat per un procediment complicat, llarg, cínic i tutelat, a aquest *via crucis*, ple de visites, informes, firmes i consentiments de psiquiatres i professionals, mai millor dit, cal afegir-hi o ressaltar-ne alguns punts interessants, com que les dones passen a ser tutelades per l'Estat; l'objecció de consciència per a tots i totes les professionals, que fins i tot es poden negar a donar informació; les menors de 16 i 17 anys no tindran capacitat pròpia de decidir en matèria d'avortament al nostre Estat, però sí la tindran en qualsevol altra qüestió sanitària; per avortar fora dels supòsits estipulats per la llei, no es penalitzarà les dones, tot i que comportarà una sanció administrativa, però sí que es penalitzarà les i els professionals de forma contundent.

Hi ha tantes coses a dir, que és complicat abordar-ho amb la profunditat necessària que cada qüestió requereix. Però val la pena dedicar unes paraules a enumerar les pèrdues fonamentals a què ens enfrontem:

- 1 Les dones deixem de tenir qualsevol capacitat de decidir sobre el nostre cos, sobre la nostra maternitat: en definitiva, sobre la nostra vida. Deixem de ser subjectes de dret i tornem a configurar-nos com a ciutadanes de segona.
- 2 La vulneració total i absoluta de tots els acords internacionals signats i ratificats pel Govern de l'Estat espanyol en matèria de Drets Sexuals i Drets Reproductius.
- 3 És una norma que fomenta les desigualtats entre les dones: és una llei classista que provocarà, com fa 40 anys, que les dones amb més recursos econòmics puguin marxar a avortar de forma segura a l'estranger i la resta, la majoria, cerquin la manera d'acabar aquest embaràs clandestinament.

4 Perdem l'obligatorietat a introduir l'educació sexual a l'ensenyament obligatori, i l'accés a mètodes anticonceptius d'última generació a través de la xarxa de salut pública.

5 Desapareix la necessitat de formació a professionals sòciosanitaris en totes les qüestions relacionades amb la salut sexual i reproductiva.

Si ja ho diu l'Organització Mundial de la Salut, en el seu últim estudi sobre aquesta qüestió: el resultat deixa claríssim que, com més restrictiva és la llei d'avortament, més alta és la taxa d'avortaments insegurs i clandestins i, per tant, més mortalitat i morbiditat materna existeix.

A nivell mundial, estem davant una poderosa ofensiva dels poders econòmics i financers per imposar un reforçament del model de societat neoliberal en tots els àmbits. De la mà de la crisi econòmica ve la crisi de règim democràtic i la brutal ofensiva ideològica, per la qual se'ns lleven i qüestionen drets que passen a ser considerats privilegis. Els efectes que tenen per a les dones la reprivatització de la reproducció social i l'aprofundiment en la divisió sexual del treball que implica aquesta crisi, es veuen molt clarament reflectits en la manera com es pretén tornar a responsabilitzar en exclusiva les dones de la reproducció social i de l'equilibri emocional en el marc de la família tradicional.

El sistema econòmic dominant actualment té un impacte profund sobre els drets sexuals de la població. Les èpoques de crisi comporten majors intents de controlar la sexualitat i limitar l'accés als serveis i drets de salut sexual. Les polítiques econòmiques exclouen la perspectiva de gènere i són heteronormatives; formen part de mecanismes per controlar i regular la sexualitat de les persones.

El Govern de l'Estat espanyol ens ofereix a les dones un projecte de vida basat en la refamiliarització i el control aliè del nostre cos. Part d'aquesta transformació social radicalment hostil passa per negar la legitimitat a les formes alternatives de vida, de sexualitat, de relacions afectives i d'identitat; per negar legitimitat als nous significats que el feminisme ha donat a la maternitat; i per retornar-nos a una espècie d'estat de naturalesa, sotmeses als imperatius de la biologia. Aposten per la construcció d'un nou i reforçat ordre patriarcal. El control de la sexualitat i la reproducció de les dones per part del sistema patriarcal és un dels instruments més importants per dominar-les.

Més de 118.000 dones van avortar al 2012 al nostre Estat per un embaràs no desitjat, o no previst. I, malgrat la tendència a la baixa dels dos darrers anys, malgrat tenir una de les taxes d'avortaments més baixes d'Europa i una qualitat assistencial de les millors del món, malgrat tot això, s'ha decidit d'impulsar una contrareforma legislativa basada en el fonamentalisme religiós i que ens dibuixa un nou/vell model de ser dona, un projecte normatiu de vida per a les dones en total conflicte amb la seva autonomia i llibertat.

I dit tot això, crec que ja només em queda desitjar als nostres governants sort en l'examen final. Si ho veuen molt complicat, una "xuleta" mai no falla. No s'oblidin d'incloure-hi la definició de violència institucional, que els hi cau segur i, a més, és el que se'ls dona millor. Facin memòria, no sigui que vostès també es despertin amb la marmota i els obligui a repetir el curs de *formación del espíritu nacional*.

Cruels amb els qui pateixen la crisi, tous amb els poderosos: l'atac del PP als drets i les llibertats.

REDACCIÓ: Rosa Mateu

L'ofensiva contra els drets i les llibertats civils avança sense vergonya i Rajoy ha destinat Interior i Justícia a complaure la seva "parròquia" més conservadora i la caverna mediàtica. Per una banda, presenten una reforma del Codi Penal que és una agressió als drets i llibertats de la ciutadania, i de seguit ens amenacen amb la Llei de Seguretat Ciutadana per apuntalar les polítiques de repressió i criminalització de la protesta.

Com amb totes les reformes endegades pel PP –Laboral, Pensions, Sector Elèctric, LOMCE, Avortament...– aquesta també s'ha trobat amb moltes veus que s'hi han alçat en contra. Una bona part de la majoria de moviments socials, associacions de jutges, d'advocats, de fiscals, d'associacions de l'àmbit de la salut mental i les drogodependències, de la defensa dels drets de les persones migrants i els partits de l'esquerra, es mobilitzen per aturar el que suposa criminalitzar conductes –no les dels poderosos– i que Jutges per la Democràcia ha qualificat com "el més regressiu de la història de la democràcia per la seva desproporcionada crueltat" ■

Reforma penal: injusta i innecessària

Aquesta reforma, sense base racional i de caràcter ideològic, respon a un plantejament tant de populisme punitiu com de securitisme.

JOAN J. QUERALT
Catedràtic de Dret penal a la UB.
Director del TransJus

Fins i tot per a un llec és evident quan cal una reforma legal, en aquest cas penal. Només si la delinqüència puja i es fa insostenible la convivència ciutadana pacífica. Doncs bé: res més allunyat de la realitat. A Espanya i Catalunya la delinqüència baixa suaument des de fa més de cinc anys i Espanya i Catalunya són dels territoris europeu més segurs i menys violents (per exemple: taxa d'homicidis. El que donen les dades oficials és més població, però menys infraccions penals registrades, de les quals més de la meitat són faltes, és a dir, infraccions molt lleus).

El que ha de poder justificar el legislador d'un Estat democràtic quan empra el recurs de la llei penal és, primer de tot, justificar la necessitat d'aquest recurs. I en al cas espanyol, no està justificat. Malgrat això, el govern ha endegat una reforma penal, tot incrementant les penes i reduint les possibilitats de reinserció.

Aquesta reforma, sense base racional i de caràcter ideològic, respon a un plantejament tant de populisme punitiu com de securitisme. D'una banda, es proclama sense cap base, tal com demostren tant les estadístiques oficials com els estudis científics seriosos, que la criminalitat no pateix cap augment. D'altra banda, es considera que qualsevol alteració d'una concepció molt plana de l'ordre ciutadà és mereixedora de càstig. L'increment del nombre d'infraccions i del volum de càstig té com a conseqüència l'increment de la població penitenciària, amb una lleu tendència a la baixa en els dos últims anys (deguda a la reforma penal de 2010). En tot cas, la població presonera està molt per sobre de la mitjana europea, també a Catalunya, sense cap augment correlatiu de les mesures alternatives a les penes privatives de presó i sense una implementació seriosa de mesures de seguiment i reinserció dels condemnats.

Això té com a conseqüència principal que Espanya sigui un dels països, junt amb Polònia i el Regne Unit, que més índex de població encarcerada té. I ací tenim el resultat final d'aquesta paradoxa: el país tranquil i poc violent té el més alt índex d'empresonats d'Europa. Això vol dir que la política criminal governamental és una política criminal errònia, amb un inassumible cost econòmic i social i que aspira al càstig físic pel càstig físic. Les conseqüències: pèrdua de l'esperança personal de reinserció i, per rematar-ho, l'exclusió social. Així, la política criminal com una política pública més s'enfoca quasi en exclusiva a la repressió, tot deixant de banda els principis lliberals i democràtics de legalitat, proporcionalitat, humanitat i resocialització.

Veiem unes poques mostres. El securitisme es manifesta obertament tant en la presó permanent revisable, el que, de fet comporta una mena d'inconstitucional cadena perpètua (per assassinat i violació, en essència) i la llibertat vigilada, que ara s'estén als delictes més freqüents, fins i tot els no violents. Tanmateix, no són objecte de preocupació legal els delictes de forta alarma social, com són els financers o els de corrupció. A més, les condicions per accedir a la progressió en grau de compliment de les penes privatives de llibertat es fan més dures, la qual cosa és un fre a la motivació a la reinserció dels condemnats.

Aquesta llibertat vigilada, ara limitada als delictes de terrorisme i als sexuals violents, pot arribar als 10 anys de control un cop excarcarat el subjecte, sense haver comés cap altre delicte. Però el més cruel és que a dia d'avui –i no s'espera per al futur– no hi ha cap mesura material que permeti aplicar aquesta disposició. Es tracta d'una enganyifa: es fa creure a la ciutadania que es modifica la llei penal i així, sortosament per manca de mitjans i d'intenció, la reforma neix morta.

Espanya i Catalunya són dels territoris europeu més segurs i menys violents. En canvi, la població empresonada està molt per sobre de la mitjana europea, també a Catalunya.

El populisme punitiu el veiem en aquells fets delictius, benauradament infreqüents, però que precisament per la seva infreqüència han estat protagonistes als *media*: casos com el de Mari Luz han fet que fins i tot es modifiqui la secular fórmula de l'assassinat i es posi una pena única quan concorri un delicte sexual violent sobre la persona detinguda o finalment morta. Es tracta d'una reforma inútil: en l'actualitat la pena final resultant per assassinat i violació és mes greu que la futura pena agreujada d'assassinat i violació. Un cop més –el que ve sent una norma de política general– es defrauden les expectatives ciutadanes amb reformes anunciades a bombo i plateret que, en la pràctica, no ho són.

Finalment, tenim la supressió de les faltes. Doncs bé: aquesta supressió consisteix a convertir la immensa majoria d'aquestes infraccions en delictes, la qual cosa torna a suposar un nou agreujament de les penes.

En fi, som davant d'una reforma molt poc respectuosa amb les màximes d'una política criminal moderna i d'un Codi Penal democràtic, en línia amb els principis de defensa de l'individu i de la convivència social. Deixo per a una altra ocasió una reforma paral·lela –a més del retrocés de 40 anys en matèria d'avortament– com és la de l'ordre públic. Vist que, malgrat certa agitació social, aquesta no és, en general, violenta, i la Justícia no es decanta pels delictes més greus quan hi veu fets de rellevància penal, un dret sancionador desproporcionat en tots els sentits s'està endegant. La qual cosa representa un nou punt de profunda preocupació per a la sostenibilitat democràtica del nostre sistema sancionador ■

I. Totes les dades a les que fa referència l'article són del Annual Penal Statistics del Council of Europe, Eurostat i Anuario Estadístico del Min. Interior.

Col·lectiu de la salut mental a Catalunya

A l'col·lectiu de la salut mental a Catalunya treballem per aturar la reforma del Codi Penal que afecta a les condemnes i consideracions jurídiques de les persones amb trastorn mental. El text del Projecte de Llei associa el concepte de "perillositat" al trastorn mental, una vinculació sense cap base científica i que es basa en els prejudicis, l'estigma i el desconeixement sobre la malaltia mental, i que és absolutament discriminatòria.

El conjunt d'entitats, professionals, familiars i afectats per trastorn mental ens oposem també a que l'única alternativa siguin els internaments en centres psiquiàtrics de manera permanent; el Projecte de Llei deixa poc marge, a més, perquè aquest internament sigui revisable.

La signatura d'un manifest per part del col·lectiu de salut mental a Catalunya i les accions conjuntes a nivell estatal, amb la Confederación Española de Agrupaciones de Familiares y Personas con Enfermedad Mental (FEAFES), s'han vist reforçades per les accions d'altres organitzacions, com l'Asociación Española de Neuropsiquiatria, que ha redactat un informe crític amb la reforma del Codi Penal per "discriminatori i excloent".

Denunciem que endurir les condemnes i allargar de manera indefinida les mesures preventives i de reclusió discrimina al col·lectiu de salut mental, i atempta contra el seu dret a la salut i a una justícia igualitària per a tothom ■

SMC salutmental
Catalunya

www.salutmental.org

CIE: Un instrument de la UE per promoure la criminalització de la immigració

La funció principal dels Centres d'Internament d'Estrangers de Barcelona (CIE) és promoure la por i el control social. La mera existència d'un CIE vulnera els drets humans.

GABRIELA POBLET
Antropòloga.
Investigadora del GRECS

El Centre d'Internament d'Estrangers de Barcelona (CIE), situat al polígon industrial de la Zona Franca, funciona de la mateixa manera que tota la política d'estrangeria de l'Estat espanyol: amb discrecionalitat, ambigüitat i opacitat. El seu objectiu no és més que fomentar la criminalització de la immigració "extracomunitària", concepte promogut per la UE en torn a la fortificació de les seves fronteres, tant polítiques com "ètniques".

Al 1985, l'any que Espanya va entrar a la UE, s'aprova la Llei d'estrangeria i es creen els CIE. Actualment a l'Estat espanyol hi ha set centres d'internament. Molts d'aquests centres havien estat antigues presons. El tancament de persones en aquests centres, que a Espanya pot ser fins a dos mesos, però que segons la normativa europea pot ser de fins a 18 mesos, suposa un període de transició fins que es faci efectiva l'expulsió. Moviments socials, el Síndic de Greuges i ONG estan denunciant des de fa anys la vulneració constant dels drets humans dels interns, les pràctiques d'abusos policials i la manca de condicions bàsiques (assistència mèdica, intèrprets, atenció psicològica, etc.).

Per parlar de la manca de transparència i de justícia que es viu al CIE de Zona Franca, només cal recordar els noms de Mohamed, Jonathan, Idrissa i Alik, els homes que van morir als últims quatre anys al CIE de Zona Franca en circumstàncies encara no aclarides. Recentment la plataforma Tanquem els CIE ha presentat un informe sobre la situació actual del

CIE de Zona Franca, així com les respectives denúncies a la magistratura, alhora que les ONG SOS Racisme i Migrastudium han presentat una acusació particular.

L'opacitat té una explicació: el tancament d'estrangers als CIE no només és un càstig a una falta administrativa, sinó que constitueix un component estructural, permanent i quotidià dels mecanismes d'opressió de la població migrant. La seva funció principal és promoure la por i el control social. El tancament al CIE, que es duu a terme sota el concepte de "detenció preventiva" (sense haver comès cap delicte), i les condicions d'aquests centres provoca conseqüències psicològiques molt greus en aquelles persones que han estat internes. A això s'ha d'afegir la deterioració física i psíquica patida durant el tancament, que pot conduir a la mort, com de fet ja ha passat al CIE de Zona Franca i a altres CIE de l'Estat espanyol.

No obstant això, el percentatge d'estrangers sense papers interns als CIE és mínim en comparació a la població que viu a Espanya en la mateixa situació; i d'aquests, només un 50%

Les doctrines feixistes (ara amb veu a partits polítics) s'aprofiten dels estigmes construïts en torn a la criminalització de la immigració promoguda per la UE, i en temps de crisi converteixen els immigrants en caps de turc.

Protesta davant el CIE de Zona Franca, amb alguns càrrecs electes d'ICV-EUiA / © ACN

és expulsat. Aquestes dades posen de manifest el caràcter més repressiu-adoctrinador dels CIE i l'abast del poder de l'Estat sobre la persona. És per tot això que la mera existència d'un CIE vulnera els drets humans, no només de la gent que es troba tancada, sinó també de la gent estrangera sense papers o amb un "perfil ètnic" diferent del que s'entén com a "europeu".

Les directives europees i les lleis d'estrangeria dels Estats no tenen la intenció de gestionar o regular la immigració, sinó que contribueixen a potenciar un mercat de treball precari amb mà d'obra barata i flexible. "No vagis per allà que et fotran a un CIE", es diuen entre sí persones migrades per prevenir amics i compatriotes; però també ho diuen dones de classe alta a les seves empleades domèstiques sense papers, o encarregats de tallers a persones que hi treballen de nit.

Aquestes pseudo-polítiques migratòries imposades des de la UE no tenen l'objectiu de "parar els fluxos", sinó que contribueixen a incrementar encara més l'estratificació social i a trencar la cohesió social, una clara forma de racisme institucional. Per això últim, les doctrines feixistes (ara amb veu a partits polítics) s'aprofiten dels estigmes construïts en torn a la criminalització de la immigració promoguda per la UE, i en temps de crisi converteixen els immigrants en caps de turc. Per altra banda, les polítiques tèbies de la socialdemocràcia europea, del liberalisme i del conservadorisme, i també les polítiques paternalistes, continuen legitimant el tancament i l'exclusió de la població migrant. El silenci, l'omissió i la complicitat són tan greus com la incitació expressa a la violència i al racisme; i les seves conseqüències, las mateixes: la criminalització de la població pobre i estrangera, i la fragmentació social ■

No Somos Delito

No Somos Delito és una plataforma ciutadana que va néixer per lluitar contra la brutal reforma del Codi Penal promoguda pel ministre de Justícia, Alberto Ruiz Gallardón.

Una reforma que suposa un gir ideològic, del social al penal, que endureix el càstig contra les classes empobrides i la protesta social. Que se sustenta sobre el Dret Penal d'autor o de l'enemic, qüestionant-se qui ets més que el que has fet.

A l'anunci d'aquesta reforma el van seguir la nova Llei Orgànica de Protecció de la Seguretat Ciutadana, la Llei de Seguretat Privada i la inadmissible reforma de la Llei de l'Avortament. Totes coherents amb la repressió que ens desposseeix de drets i llibertats fonamentals inqüestionables.

A qui li interessa aquest cop?

No existeix una urgència social a parar la protesta, a empresonar els "manters", a castigar qui furta una barra de pa. El govern pretén, d'una banda, posar l'èmfasi on no és el problema, i per una altra, ocultar els seus propis errors. Una vegada al laberint penal, els fets se silencien.

Saben els qui legislen el dolor que infligeixen?

Si ho saben, no sembla importar-los. Però si sóc estranger podré ser expulsat (tingui o no tingui papers) si sóc condemnat per un delicte (per petit que sigui). Una "sentada pacífica" podrà convertir-me en criminal. Si tinc un trastorn mental, aquesta condició podrà fer-me tancar per tota la vida. I si sóc drogodependent, la meua rehabilitació només podrà acordar-se si el jutge creu que puc superar la meua addicció.

Som les persones corrents conscients de les conseqüències?

El nostre objectiu és cridar a la reflexió i impulsar una resposta a través de diferents campanyes i convidem tots els col·lectius a afegir-se a aquest procés obert, que tot just ha començat. Hem recollit adhesions sobretot entre assemblees de barri, grups centrats en migració i col·lectius d'advocats i advocades, però estem en ple creixement i estructuració per batallar amb força. Somiem ser la primera onada d'una nova marea ■

local

Les tarifes del transport públic han arribat al seu límit

Les administracions estan donant un tracte fiscal favorable al vehicle privat, mentre penalitzen els usuaris del transport públic.

RICARD RIOL
President de l'Associació per la Promoció del Transport Públic

Tot té un límit. El transport públic és un dels serveis públics bàsics que més ha incrementat el preu en temps de crisi. Les targetes T-10 i T-50/30, utilitzades pel 80% dels usuaris de tarifa integrada, han estat encarides un 43% en el període de 2008-2014, mentre que l'IPC ha augmentat un 9,6%. L'apujada de 2014 ha estat la gota que ha fet vessar el vas, perquè s'ha fet en un escenari on els sous dels treballadors han estat majoritàriament abaixats o congelats, el preu dels carburants congelat, el de les autopistes rebaixat entre un 15% i un 35% per als usuaris habituals per part de la Generalitat i el d'aparcaments i taxes de matriculació, abaratides per l'Ajuntament de Barcelona. Aquestes dues administracions componen l'Autoritat del Transport Metropolità (ATM), organisme que decideix les tarifes, en un 51% i un 25% respectivament. En un escenari de greus crisis econòmica i de salut pública per contaminació, les administracions estan donant un tracte fiscal favorable al vehicle privat, mentre penalitzen els usuaris del transport públic.

No es tracta de fer pagar més, sinó de guanyar més passatgers. Hem arribat a l'extrem de fer pagar més de dos euros per cada viatge amb T-10 entre Cerdanyola i Barcelona, entre Cornellà i Molins o entre Terrassa i Sabadell. Les tarifes s'han "actualitzat" cada any amb un criteri absolutament liberal: el copagament ha d'assolir el 50% de la tarifa real, sigui quina sigui. Sobre aquesta tarifa real s'estan carregant nous conceptes que estan encarint el preu del transport públic al consumidor: en primer lloc, els interessos del deute bancari, derivat de no haver fet les aportacions públiques correctament als exercicis anteriors;

i en segon lloc, uns nous cànons per ús de noves infraestructures ferroviàries: metro i tramvia. Així, mentre es fa pagar als usuaris part de les obres de la línia 9 de metro, s'exclou de pagament els usuaris dels peatges a l'ombra impulsats per l'exconseller Nadal, per carregar-los íntegrament sobre l'erari públic. Però la recaptació no arriba a cobrir el 50% de les despeses, perquè s'està expulsant els passatgers del transport públic. El rècord de viatgers batut en plena crisi al 2011, va ser laminat de seguida per l'apujada tarifària més gran de la història del sistema tarifari integrat, l'any 2012.

Concentració contra l'augment de les tarifes de transport públic / © ACN

Nul·la sensibilitat. En moltes relacions han encarat el transport públic per sobre del preu de les assegurances i el carburant de la moto, un pecat capital en matèria de mobilitat sostenible. Tan lineals i poc meditats han estat els increments que degut a un "error de transcripció" enguany s'havien posat més cares les T-50/30 que les T-Mes a les zones 4, 5 i 6.

El rècord de viatgers batut en plena crisi al 2011, va ser laminat de seguida per l'apujada tarifària més gran de la història del sistema tarifari integrat, l'any 2012.

La regió metropolitana i Catalunya en general, necessiten una tarificació social i ambiental del transport públic, fent que sigui SEMPRE més econòmic que anar en vehicle privat. Per això, la PTP va proposar als partits d'impulsar la targeta T-Ambiental, un abonament de 50€/mes per a tres zones i de 100€/mes per a sis zones. L'ATM va desterrar aquesta proposta perquè suposava un cost de 37 milions d'euros anuals sobre un pressupost de més de 1.200 milions d'euros anuals.

Protestes socials. La Plataforma Stop Apujades Transport, la FAVB i la PTP estem impulsant protestes a diverses estacions de Metro i tren per congelar les tarifes de 2013 i iniciar un debat per a unes tarifes socialment i ambientalment més coherents amb els problemes econòmics i ambientals actuals. Aquest any ho hem d'aconseguir! ■

L'ús social de l'habitatge, un imperatiu democràtic

L'ajuntament de Terrassa, pioner a sancionar bancs i empreses que mantenen habitatges buits de manera prolongada.

MANUEL PÉREZ
Tinent d'alcalde de l'Àrea de Serveis a les Persones, Cohesió i Benestar Social de l'Ajuntament de Terrassa.

La iniciativa de l'Ajuntament de Terrassa d'emprendre sancions a les entitats financeres per facilitar l'ús social de l'habitatge permanentment desocupat, és un pas més, coherent i responsable, en el conjunt de mesures defensades pel govern municipal (PSC-ICV), davant de la situació d'exclusió residencial i de desigualtats socials provocades per la fallida d'un model de creixement econòmic, l'economia del totxo, que ha provocat una crisi social d'efectes devastadors.

Des de l'inici d'aquest mandat, en què ICV ha assumit la responsabilitat de l'Àrea de Serveis a les Persones, Cohesió i Benestar social, hem hagut de fer front a una situació de greu vulnerabilitat residencial com a conseqüència de la intensitat dels procediments d'execució hipotecària i dels desnonaments. El primer que cal destacar és que hem interpellat activament les entitats financeres per tal d'exigir la paralització dels desnonaments i la facilitació de la

dació en pagament. També hem demanat al govern de la Generalitat i al de l'Estat, l'adopció de mesures per aturar els desnonaments i facilitar la creació d'un veritable parc d'habitatge social (principalment, amb els actius dels bancs intervinguts). Com és sabut, els resultats, malgrat les mobilitzacions socials promogudes per la PAH i la Iniciativa Legislativa Popular, han estat bàsicament nuls. En paral·lel, hem hagut de construir uns dispositius i serveis específics per fer front a aquesta dramàtica situació.

Per aquesta raó, a inicis del 2013 vam crear la regidoria i el servei de Polítiques Socials d'Habitatge i els tres eixos estratègics d'actuació. D'una banda, enfortint els espais i dispositius de prevenció i intermediació per atendre les persones afectades per procediments de pèrdua d'habitatge, ja sigui per les execucions hipotecàries o també per les dificultats per fer front al lloguer (caiguda dels ingressos). Per altre, contribuint a la creació d'un parc d'habitatge social (esforç públic i privat), amb preus ajustats a les rendes, que permeti incentivar l'ús social de l'estoc d'habitatge buit (de les entitats financeres i altres grans empreses), aprofitant les pròpies prerrogatives de la Llei d'habitatge del 2007, atenent les situacions d'emergència i greu vulnerabilitat residencial.

En tercer lloc, impulsant els espais de participació i col·laboració per enfortir els dispositius i projectes d'habitatge i inclusió residencial, creant la Taula Local d'Habitatge Social, amb l'objectiu d'afavorir el dret a un habitatge digne i accessible.

Conseqüent amb aquest itinerari, hem posat en marxa els procediments sancionadors contra les entitats financeres i empreses que mantenen habitatges buits de manera prolongada. Una iniciativa, resultats de molts mesos de treball municipal (territori, serveis jurídics, polítiques socials d'habitatge), a la qual ha donat suport la PAH, i que s'ha estès en forma de moció a diferents municipis de Catalunya (gràcies a l'existència de la Llei d'Habitatge del 2007), "per incomplir la funció social de l'habitatge", iniciant un procediment que pretén que les entitats financeres facilitin l'ocupació dels habitatges buits (lloguer accessible) o els cedeixin als fons d'habitatge social de la ciutat. Aquest procediment iniciat (més de 700 expedients) ha comportat les primers sancions de 5.000 euros, però el final del procés pot significar sancions molt significatives. En aquest sentit i amb aquesta voluntat, estem treballant en la preparació de la nova tongada de procediments sancionadors. ■

BarnaSants, la pàtria de les cançons

Molt més que un festival, BarnaSants vol ser el lloc de trobada de la cançó d'autor, però també de promoció d'uns determinats valors: la llibertat, la igualtat, la solidaritat, la pluralitat, la fraternitat o la diversitat.

PERE CAMPS
Director del BarnaSants

Les cançons sempre han estat acompanyants fidels de les persones.

A l'escola, les primeres cançons serveixen fonamentalment per socialitzar-nos i alhora per aprendre llenguatge, afectivitat, tradicions, valors, emocions...

Les cançons són petits manifestos poètics carregats de sentiments que es transformen en cròniques cantades de la vida, sobre la vida o al voltant de la vida. La nostra, individual i/o col·lectiva.

Les cançons acompanyen les grans lluites, els grans processos revolucionaris o simplement els anhels de canvis profunds. Totes les cançons tenen un sistema de valors, una ideologia.

El BarnaSants, també. Defensa una determinada manera de veure les coses i un sistema de valors basat en la llibertat, la igualtat, la solidaritat, la pluralitat, la fraternitat o la diversitat.

I això ho concreta en la seva programació.

En principi, el BarnaSants vol ser el lloc de trobada de la cançó d'autor, dels grans referents i dels emergents. El lloc on es presenten els nous treballs, es fan concerts antològics o concerts especials proposats pels mateixos autors.

Però també és el lloc que elabora propostes pròpies que remarquen clarament l'ADN del festival, el seu sistema de valors.

Anem, doncs, a analitzar algunes d'aquestes propostes i el seu contingut.

General Moragues. Homenatge. 300 anys de cançons de lluita i resistència

Aquest concert, coorganitzat amb el festival Tradicionàrius, és un homenatge col·lectiu a un dels símbols de la resistència catalana a l'ocupació borbònica, però és també, mitjançant aquest símbol, un homenatge a la gent que ha lluitat i lluita pels drets col·lectius, nacionals i socials. És a dir, per a nosaltres el general Moragues representa els qui avui lluiten contra els desnonaments, pels tancaments dels CIE, pel dret a decidir, per la sanitat pública o en defensa de la llengua catalana a les Illes Balears o arreu dels Països Catalans. Un concert que comptarà amb Pi de la Serra, Maria del Mar Bonet, el grup Coses, Jaume Arnella, Mesclat, Miquel Gil, Vicent Torrent i Manolo Miralles (Al Tall), Rafael Subirachs, La Nova Euterpe, Francesc Ribera "Titot", Biel Majoral, Feliu Ventura, Cesk Freixas, Pau Alabajos, Miquel Gironès, Gato-El-Qiman, Marcel Casellas i Joel Joan.

Cançons d'Amor i Anarquia

El 2 de març de 1974, el franquisme assassinava el jove llibertari català Salvador Puig i Antich, a qui Joan Isaac va dedicar la mítica cançó *A Margalida*. Quaranta anys després del bàrbar crim, el BarnaSants ha proposat al cantautor d'Esplugues l'elaboració d'un concert per recordar la tragèdia i evitar que Puig Antich i els ideals que va defensar caiguin en l'oblit. El resultat serà Cançons d'Amor i Anarquia, un espectacle que s'estrenarà al festival, on participen una colla d'amics i convidats, i que s'enregistrarà en directe.

Brigada Intergeneracional. Cançons, poesies i testimonis de la guerra en defensa de la República i la Llibertat

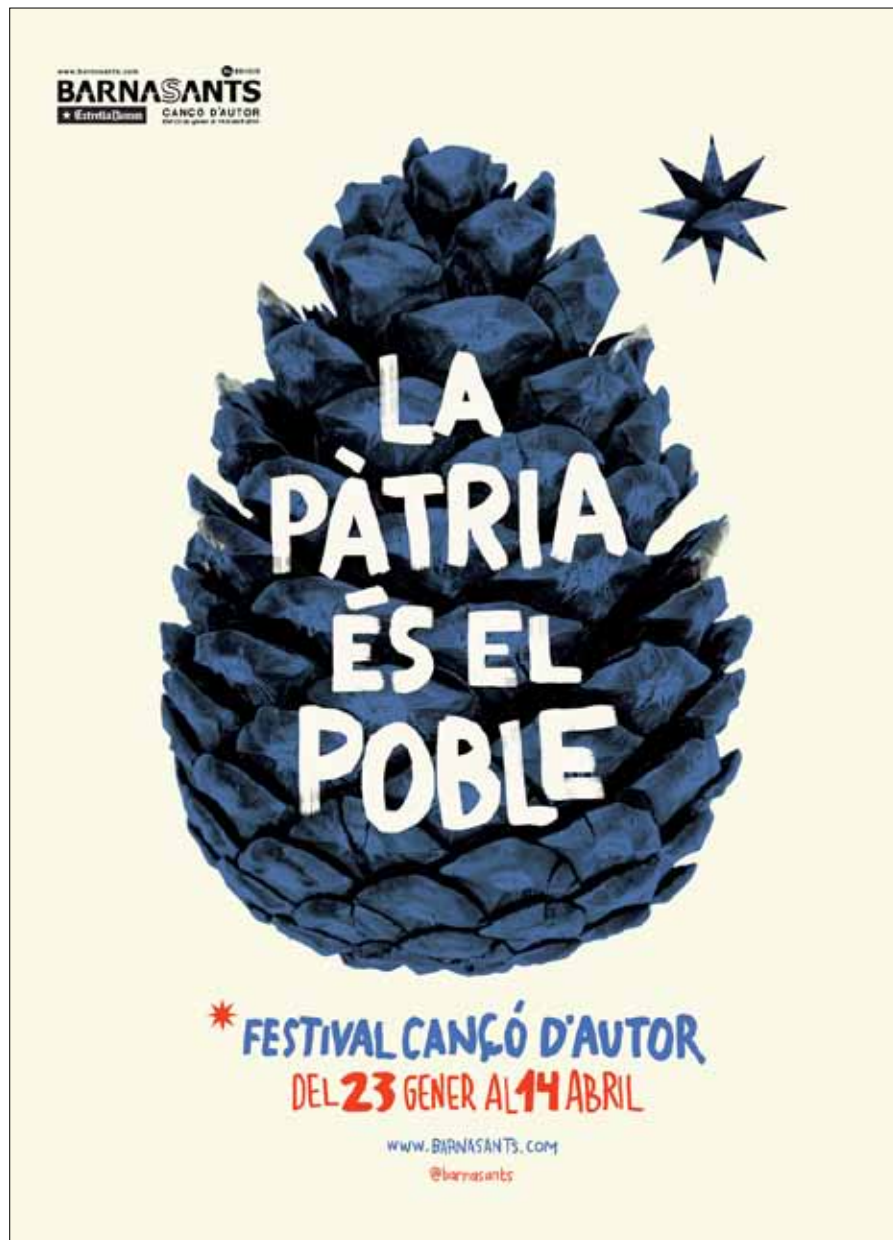
Reunió d'un ampli i divers col·lectiu musical fundat per tal d'abordar, des de sensibilitats i experiències ben diverses, la memòria històrica de la guerra contra el feixisme.

A l'espectacle hi participen músics com Feliu Ventura, Xavier Baró, Bikimel, Enric Hernàez, Manel Joseph, Rusó Sala, Mike Wild (fill d'un brigadista anglès), Dani Caracola i Rosa Luxemburg, a més del poeta Roc Casagran i l'excombatent de la batalla de l'Ebre Joan Guasch.

Un concert per recordar la lluita dels qui van defensar la llibertat, des de les fàbriques al camp de batalla, en el 75 aniversari de la derrota, i que van patir mort, empresonament, humiliacions i exili.

Homenatge a Víctor Jara

El setembre de 2013 va fer els quaranta anys de l'assassinat de Víctor Jara a mans dels militars pinochetistes, que havien protagonitzat un cop d'estat violent contra la via democràtica cap al socialisme que representava la Unitat Popular del president Salvador Allende.

Calia, doncs, des de l'internacionalisme, homenatjar la memòria del cantautor xilè.

El festival va proposar la cantautora xilena Pascuala Ilabaca que tornés al BarnaSants per interpretar un concert en record de l'autor d'*Amanda*. Al costat del seu grup, Fauna, Ilabaca prepara un recital que, a més, serà la presentació del seu nou treball amb cançons de Víctor Jara.

Si els fills de puta volessin... el Quico es faria caçador

Una colla de joves cantautors es reuneixen amb la intenció de versionar els clàssics de Francesc Pi de la Serra a la seva manera, enregistrar-los, fer-ne un disc i un concert.

És la seva manera, i la nostra, de reivindicar un dels grans referents de la cançó d'autor en llengua catalana. Amb unes cançons que semblen escrites avui mateix.

Alguns dels artistes que participen al BarnaSants / © BARNASANTS

El BarnaSants defensa una determinada manera de veure les coses i un sistema de valors basat en la llibertat, la igualtat, la solidaritat, la pluralitat, la fraternitat o la diversitat.

Aquestes cinc propostes expliquen més que mil paraules el perquè el BarnaSants és més que un club. Com el PSUC de quan jo era jove ■

entrevista

Josep Ramoneda

Periodista, filòsof i escriptor. Director de la revista "La Maleta de Portbou"

Periodista, filòsof i escriptor, ha estat director del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) i és col·laborador habitual de El País i la Cadena Ser, entre d'altres mitjans. Destacat assagista, els seus darrers llibres *Contra la indiferència. Apología de la Il·lustración* (Galaxia Gutenberg, 2010) i *La izquierda necesaria* (RBA Libros, 2012) analitzen, alhora que reivindiquen, la necessitat de recuperar la política i l'esquerra. Acaba d'impulsar un nou projecte, la revista "La Maleta de Portbou", de la qual n'és el director.

Ens rep a casa seva (o és el seu estudi?). En qualsevol cas encaixa a la perfecció amb la imatge que podríem fer-nos del refugi d'un intel·lectual: una taula plena de llibres a vessar, piles i piles també en la tauleta auxiliar, a les cadires... Al costat de la butaca, exemplars de la revista francesa Philosophie, entre d'altres; a les parets fotografies del mur de Palestina i de la primavera àrab; al terra i també en el sofà on l'entrevistarem, diversos quadres que semblen pintats de fa poc, encara per emmarcar.

“L'esquerra ha de recuperar capacitat d'intimidació”

ENTREVISTA: Sergi de Maya i Jesús Hernández

El primer que volíem preguntar és pel seu nou projecte, la revista *La Maleta de Portbou*. Quina vocació té?

Hi ha una idea bàsica, que és crear una reflexió des d'aquí però amb una clara vocació cosmopolita, sobre el que podríem dir-ne “les fractures del món”. Canvis en un moment d'acceleració gran provocada per una transformació tecnològica molt important, en què cada pas es menja el següent i només, probablement, des de les humanitats es pot avaluar una mica què és, quina significació i quin valor té aquest progrés que ens arrasa.

Llegíem a la primera editorial que la revista tenia la voluntat de fomentar el cosmopolitisme i evitar la fractura social. És aquesta una amenaça present a Catalunya?

El que és evident és que Catalunya, però no més que Europa, viu en aquest moment unes fractures profundes. Una fractura social molt important. Aquesta crisi s'ha afrontat a Europa aplicant unes polítiques que van clarament orientades en un triple objectiu: fer obsolet el model de benestar europeu, desmantellar o debilitar la capacitat d'acció i de resposta i de defensa dels treballadors, i fer-nos entrar en el paradigma de la competitivitat global, que vol dir caiguda brutal dels salaris, etcètera.

La conseqüència és doblement greu: eixamplament de les desigualtats dins del primer món, com no s'havia vist mai. I, al mateix temps, una cosa que posa en dubte la legitimitat del sistema: la feina ja no és garantia suficient d'unes condicions de vida dignes. Pots tenir feina i seguir sent pobre. Això és molt important, perquè una part de la legitimitat del sistema es basava en què el treball redimia.

Aquest panorama lliga amb quin ha de ser el paper de l'esquerra davant d'aquesta situació. Al seu darrer llibre, *La izquierda necesaria*, parla d'això. Quina és per a vostè aquesta esquerra necessària en el context en què ens trobem?

L'esquerra pateix molts problemes en aquest moment. Un d'ells és que no hi ha ni un sol dibuix ni una sola hipòtesi d'alternativa. L'esquerra havia viscut els seus moments daurats sobre la base que hi havia una alternativa al sistema econòmic. Aquesta por va desaparèixer, la idea d'una alternativa al sistema es va difuminar per complet. A partir del 1979, que és l'any que Margaret Thatcher arriba al poder, i que Jean-François Lyotard publica *La condició postmoderna*, es comença a produir un canvi de paradigma.

S'ensorren les velles idees del període anterior i s'entra en el paradigma nou, basat en el desprestigi de la política i de l'Estat i un individualisme radical i la destrucció de la idea d'espai comú, d'espai compartit.

L'esquerra no reacciona, entra en una fase de mimetisme de la dreta. L'exemple més clar és el de Tony Blair. Cada cop, l'esquerra està en una situació més conservadora, limitada gairebé a defensar allò perdut. A defensar l'Estat del Benestar, però sense una capacitat propositiva. És la bandera; una bandera justificada, valuosa, però una bandera que requereix les seves relectures i readaptacions.

“Hi ha d'haver una reconstrucció organitzativa de l'esquerra, que de moment és molt difícil de veure. Segur que en algun moment es produiran moviments. En algun moment, sortirà una cosa destinada a fer bola de neu.”

A més, està poc preparada per als grans canvis del món. Per exemple, l'esquerra segueix compartint el principi sobre el que es basa tot el discurs dels governs europeus actualment, que és que quan retorni el creixement, retornarà l'ocupació. Ningú no fa l'esforç de plantejar-se la realitat que probablement acabarà imposant-se, que és la que és la realitat d'una societat en la que el treball es convertirà, s'està convertint, en un bé escàs.

En els darrers temps també han emergit noves mobilitzacions socials, i algunes d'elles han aconseguit, enmig de la crisi de l'esquerra, simpaties socials bastant àmplies. Quin revulsiu poden suposar per a l'esquerra?

Segur que és un revulsiu important. El problema dels moviments socials sempre és el mateix: com es fa la transformació política. I aquí és on no s'acaben de trobar. Aquests moviments obren perspectives, obren camins... com els dels afectats per les hipoteques. Però un cop arribats al Congrés es va, no apagar, perquè s'han continuat fent accions concretes, però... i ara, què? És el pas que més costa... A l'esquerra li costa traduir aquestes coses.

Paral·lelament a aquest moviments socials estan apareixent noves iniciatives polítiques. ¿Creu que és possible que tot això acabi confluint en un nou subjecte polític?

Jo, de moment, no ho veig. De moment, veig moltes coses diverses. Però això no vol dir que no pugui passar. El primer que se'ls podria demanar és que recuperessin la força d'intimidació. Aquest és el problema; en les tres dècades glòries, l'esquerra tenia capacitat d'intimidació, i ara no en té. Recuperar-la és un tema bàsic. I aquests moviments podrien contribuir-hi.

¿Quin paper creu que l'independentisme està tenint a Catalunya?

La principal virtut és ser un projecte polític en un moment en què no hi ha projectes polítics. En un moment en què estem davant d'un mur... fan un foradet. I això ha tingut força d'atracció i és el que li dona força, és allò interessant.

Tampoc no deixa de tenir interès que faci anar de remolc alguns partits polítics tradicionals, que fan el que poden per fer-lo seu i no acaben d'aconseguir-ho. També això és interessant. Què més hauria volgut CiU que poder reconduir això en alguna forma evolucionada de pujolisme. Però no, veuen que no poden.

I quin creu que ha de ser el paper de l'esquerra davant d'aquesta qüestió?

L'esquerra ha de saber-hi estar en aquest procés. El que és absurd és posar-s'hi totalment en contra. El mateix PSC; és raonable que no estigui a favor de la independència, però el que no és raonable és que hi estigui frontalment en contra. Perquè, i si tot això avança, i tu mateix t'has desubicat, com t'hi tornaràs a ficar?

Però sobretot és que no té sentit, quan hi ha molta gent en el teu electorat que hi pot ser sensible, i quan, per molta gesticulació que facis, mai no seràs creïble com a contrari. Abans que a tu, votaran a C's o al PP.

Tornant al seu llibre i per acabar, com construir aquesta alternativa necessària des de l'esquerra en l'actual conjuntura?

Sobretot, estant atents a les coses que passen i intentant entendre els canvis del món. Entendre que la composició de la societat és molt diferent de la que era, i que aquesta crisi ha provocat un desclassament a tots els nivells de l'escala social, més greu com més avall.

Segon, hi ha d'haver una reconstrucció organitzativa, que de moment és molt difícil de veure. Fins fa poc, es deia que l'esquerra catalana només es podia reconstruir des del PSC. Ara ja sabem que no és així, és una hipòtesi descartada.

Segur que en algun moment es produiran moviments. Sortiran iniciatives marginals destinades a morir. Però en algun moment, sortirà una cosa destinada a fer bola de neu ■